

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

МЪДРОСТТА НА АГУР

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Мъдростта на Агур I	3
Видението в Божието Светилище	3
1. Видението с Небесния дом на Агур.....	8
2. Скъпоценните камъни на Божията Мъдрост.....	13
3. Скъпоценният камък на Божията достатъчност.....	17
4. Скъпоценният камък на разпознатите поколения	23
5. Скъпоценният камък на разпознатата ненаситност	36
Мъдростта на Агур II	48
Към сърцето ти	48
1. Видението с огнените камъни в Небесния Ерусалим	51
2. Скъпоценният камък на разпознатата непостижимост	56
3. Скъпоценният камък на разпознатото насилие	72
4. Скъпоценният камък на извънредната Мъдрост	82
5. Скъпоценният камък на разпознатото Величие и Благородство	92

МЪДРОСТТА НА АГУР I

ВИДЕНИЕТО В БОЖИЕТО СВЕТИЛИЩЕ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Колкото по-усилни стават последните дни пред сърцата на Божиите чеда, толкова по-сигурно е за всички нас, че Господ Исус Христос ще дойде много скоро, за да вземе Невястата Си. Преди близо две хиляди години Той заяви чрез Апостола и Пророка Си Йоан, като каза:

“Ето, ида скоро; и у Мене е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му. Аз съм Алфа и Омега, първият и последният, началото и краят. Блажени, които изперат дрехите си, за да имат право да дойдат при дървото на живота, и да влязат през портите на града...”¹

От оня миг и до днес стотици поколения преминаха по лицето на земята. Едни от тях се закрепиха с вяра в обещанието на Исус, а други пропаднаха в пропастта на широкия път, отделени завинаги от обещанията на Новия Завет. За нас, като последно поколение на земята, думите на Исус в “Откровението на Йоан” са не просто обещание. Не! Те вече се превръщат в съдба, записана в самите ни сърца. Защото сме имали привилегията и отговорността да се родим във времето, когато пътят до нашия Господ и Бог ще премине не през вратата на телесната смърт, но през Вратата на Вечния Живот.

Разбираш ли това, което ти говоря? Проумяваш ли, че за онази последна Невяста на земята, която ще посрещне Господ във въздуха, тление няма да има? И когато дълбоко вникнеш в прекрасния смисъл на това съждение, ти ще разбереш, че имаш повод за велика и преславна радост. Радостта - да дочакаш онова сливане с Небето и Неговия Вечен Цар, което не можаха да дочакат поколенията преди нас. Аз съм напълно убеден, че времето е днес и сега. В тези месеци и години, когато Бог върши най-великите Си чудеса в сърцата на Своите Звани, Избрани и Верни.

¹ (Откровение 22:12-14)

В служба към Тоя Всемогъщ и чудесен Бог преминаха последните няколко години от живота ми. И ако бих казал, че съм научил всичко от Него и за Него, аз непременно бих изрекъл безумие с устата си. Защото всеки път, когато дойде към сърцето ми, Исус преминава през нова и непозната врата на Божията Светлина и Разум. Тъй че, гледайки на Него, аз с удивление разбирам, че ще преживея чудото на ново проглеждане и просветяване. И какво друго да сторя тогава, освен да хвана ръката на Благодатния и Превъзвишения, за да отида след Него в Мъдростта и Светлината на Духа? Така и този път, когато исках да се закрепя в мира и утехата на Святия Дух, аз почувствах сърцето си, докоснато отново от Христовата ръка. И самото докосване, нежно и Свято, дойде в сърцето ми, като изява на прекрасните библейски стихове от "Соломоновата песен на песните". А с тия стихове сам Господ вече ми казваше:

"Пленила си Сърцето Ми, сестро Моя, Невясто, пленила си Сърцето Ми с един поглед на очите си. С една огърлица на шията си..."²

Знаех тези стихове в сърцето си, понеже цялата Соломонова песен на песните всякога е била пристан за копнежа на всичката ми вяра. Но този път стиховете не бяха просто стихове. Не! Те бяха прекрасен Дух, Който отвори очите ми, за да погледна и видя как върху собствените ми гърди стоеше огърлица от скъпоценни камъни. А самите камъни, като блестяха ослепително, ме накараха да ги поискам с всичкото желание на сърцето си. Така аз протегнах ръце към гърдите си, за да ги докосна. Но тогава пред очите ми се появи ръката на моя Господ Исус Христос. И Той, като хвана самата огърлица и я вдигна от гърдите ми, вече ми казваше:

"Виждаш ли тези скъпоценни камъни?"

"Да, Исусе, виждам ги!" - отговорих аз и продължих:

"Те се появиха върху гърдите ми в мига, когато Ти проговори на сърцето ми..."

Чул думите ми, Господ отново ме попита, казвайки:

² (Песен на песните 4:9)

“Как мислиш тогава? Има ли с какво Невястата на твоя Господ да плени Сърцето Му? И не са ли камъните на тази огърлица онова, което запленива Сърцето Ми?”

“Сигурно е така, Господи мой!” - отговорих аз, гледайки с възхищение на самите скъпоценни камъни:

“Но, аз никак не разбирам каква е самата огърлица, а колко по-малко - какво представляват камъните, наредени по нея...”

В отговор на думите ми Исус започна да докосва всеки от скъпоценните камъни с пръстите на другата Си ръка. А след това ми каза:

“Знаеш ли кога един камък е скъпоценен?”

Това е тогава, когато Светлината на Духа преминава през него и се отразява в очите на оня, който го гледа!

Ето така Аз сега поставих на гърдите ти тази огърлица от най-прекрасни скъпоценни камъни. Защото в деня на Моята Сватба тя ще стои на шията на Невястата и ще свети върху белия висон, който тя ще облече. За да бъде Слава и великолепие за Оня, Който се съчетава с нея...”

Думите на Исус бяха пълни с неизказана тайна. И едновременно с това те така изпълниха сърцето ми, щото не можех да не извикам с вълнение:

“И все пак, Господи мой! Каква е тази огърлица и какво представляват камъните ѝ?”

В отговор на въпроса ми Исус простря ръката Си и докосна главата ми, като ми казваше:

“Нека да те въздигна до Светилището на Моя Бог и Отец. За да видиш с вярата на сърцето си каква е тази огърлица от скъпоценни камъни. Защото на Моята Невяста в това последно време Отец непременно ще даде не само да облече светлия висон, но и да се украси с огърлица. Защото именно скъпоценните камъни ще отделят Избраната на Господ от всичките други невести по земята...”

След тези Свои последни думи Господ хвана духа ми и ме въздигна със Себе Си и скоро пред сърцето ми заблестяха светлините на Небесния Ерусалим и цялото великолепие на Господния Хълм. Така, приближавайки ме до самото Божие Светилище, Исус натисна вратата от нежен планински

кристал, като вече влизаше в Святостта и Величието на Бога и Отца. Едва пристъпил след Него, аз паднах на коленете си, понеже Божията Слава беше твърде силна и ме заслепяваше. А Исус, като пристъпи в Светилището на Бога и Отца, вече Му казваше:

“Всемогъщи и Святи Боже Мой и Отче Мой! По Твоята Воля Аз доведох слугата Ти пред Лицето Ти. За да дадеш на сърцето му да види Вечните белези на Небесното разпознаване, с които Ти ще посочиш Моята Невяста на земята и ще ѝ заповядаш да възлезе пред Трона Ти. Ето, Отче Мой! Слугата Ти е коленичил пред Тебе и сърцето му очаква думите на всичката Твоя ревност и Мъдрост...”

След думите на Исус към сърцето ми дойдоха и думите на Отец. Те бяха като Огън и Вода. Огънят възпламеняваше всичките ми мисли, а Водата ги галеше и утешаваше. И ето думите, които Отец изговори на сърцето ми:

“Сине човешки! Аз ти дадох много Огън и много Вода от Светилището Си и ти приклони сърцето си, за да явиш Вечната Ми и Свята Воля на църквите по земята. Но ето, че сега те извиках при Мен, за да дам на сърцето ти да види Вечните белези на Небесното разпознаване, с които Аз ще определя и посоча Избраната Невяста за Моя Син. Защото във времето, което посоча и уловя, Невястата на Моя Син не само ще облече белия и светъл висон, но също така ще се украси с огърлицата, която Моят Дух ѝ подарява и изявява чрез слугите Ми пророците. Знай тогава, че ръката Господна ще посочи и отдели Избраната отсрещ всички други именно по белезите на Небесната огърлица. Защото Аз съм Святият, Който изковах с Мъдростта Си скъпоценните камъни на Отческото разпознаване. Аз съм Святият, Който казвам на Сина Си:

Виж Невястата по Сърцето Ми, защото е Невяста и по Твоето Сърце! И като я забележиш, въздигни я при Тебе в Небесните места! За да ти бъде Слава и великолепие! Вечна Любов и Вечна радост!

А ти виж сега скъпоценните камъни, които ръката на твоя Отец ще изсипе по земята...”

След последните думи на Отца Огънят пред Неговото Светилище се раздвижи. И една пламенна ръка се протегна напред пред очите ми, тъй че

в шепата ѝ видях седем скъпоценни камъка. Тогава шепата се наклони, а камъните вече се изсипваха надолу. И Святият Дух, като Поток от прелели води, възлезе от самото Светилище, взимайки камъните в Себе Си и слизайки с тях в земните места. И ето, че Отец отново проговори на сърцето ми, като ми казваше:

“Никой не може да дойде при Сина Ми, ако не е посочен от Мене. Но ако някой е посочен, той ще облече бялата си дреха на земята. И като издири с Духа Ми, непременно ще събере камъните на Отческото разпознаване. За да блести с тях в тъмнината на света и така да бъде явен за очите Ми. Познат от Мене, роден от Мене, вдъхновен от Мене и въздигнат от Мене. А ти сега последвай Сина Ми, сине човешки! Защото Той ще ти даде да видиш самите скъпоценни камъни, за да ги изявиш на Неговата Невяста...”

След тези последни думи на Отца Исус се обърна и се приближи до мен, като ми подаде ръка, за да ме възправи. А след това ми каза:

“Нека думите на Отец Ми не те учудват, но да те одързостят. Защото времето за Моята Сватба приближава много бързо. И Моята Невяста непременно ще украси себе си с огърлицата от седемте скъпоценни камъка на Отца, с които ще бъде разпозната сред останалите невести на земята...”

Така аз и Господ излязохме от Божието Светилище, а Исус хвана ръката ми и тръгна с мен из самите златни улици на Небесния Ерусалим. Много скоро щях да разбера, че стоя пред прага на твърде висока Мъдрост, която не съм докосвал и да видя неща, които никога не съм виждал.

1. ВИДЕНИЕТО С НЕБЕСНИЯ ДОМ НА АГУР

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Аз се моля на моя Господ Исус с всичката ревност на сърцето си. Аз се моля върху Божиите чедра да слезе всичката Светлина и Любов на Бога. За да разберат, че е останало много малко време. Толкова малко, щото всеки ден вече е като богатство от Божия Милост и дълготърпение.

А към какво друго да ни призовава Божията Милост, ако не към нашата готовност да бъдем очистени и осветени за Деня на Христос и Невястата? И какво друго да е Божието дълготърпение, освен дългото изчакване от Бога, за да станем готови за Него?

Ето, казвам ти, че пророческите видения в тази книга ще бъдат за теб като влизане в Божията изобилна съкровищница. И не просто влизане, но събиране на онези седем скъпоценни камъка, които Бог Отец е изковал с Мъдростта Си, за да украси Невястата на Сина Си. Истина е, че Господ Исус даде на мнозина чрез слугата Си видения, пълни с изобличение, които да доведат до поправление, покаяние и наставление в Божията Правда. Истина е, че за мнозина Божията Правда беше като бич за нечистите им съвести и те побързаха да побягнат от пророческото слово, та да намерят привидно спокойствие в отколешното християнство на земята. Но за по-голяма от всички истини аз видях тая, че в деня на Сватбата Христовата Невяста ще изглежда не просто бяла и Свята, но скъпоценна и превъзходна. И ако за земята превъзходството е на човеците, които са видимо по-богати от останалите, то за Небето превъзходството е в богатството на Мъдростта. Защото именно със скъпоценните камъни на Божията Мъдрост Христовата Невяста ще заблести далече по-горе от всичките останали кандидатки за Небесната сватба. Затова аз нека отново да продължа с Небесното видение, което никак не се свършваше пред сърцето ми. Понеже Исус, хванал ръката ми, вече ми говореше, като казваше:

“Може би се учудваш, че видението пред сърцето ти не свършва и ти все още ходиш с Мен из улиците на Небесния Ерусалим. Но сега ти казвам, че сърцето ти ще стане свидетел на един Небесен дом, който се обитава от Божий слуга, на когото Отец Ми даде

седемте скъпоценни камъка на Мъдростта Си. И слугата Му, покорен и изпълнен със Святия Дух, вгради самите скъпоценни камъни в Свещеното Писание. Тъй че каквото е имал той, да го имате и вие...”

Думите на Исус бяха истинска наслада за сърцето ми. И аз, като се обърнах към Него, с вълнение Му казах:

“Води ме, Господи мой! Защото какво друго да желае сърцето ми освен да му разкриваш Божията тайнствена Премъдрост...”

Господ се усмихна на думите ми, а след това посочи с десницата Си напред, като ми казваше:

“Ето го Небесният дом! Затова нека двамата с теб да влезем в него...”

И действително, че пред очите ми се разкри великолепен Небесен дом. Самите му прозорци, обърнати към Хълма Сион, светеха от Божията Небесна Светлина. А вратата на дома, направена от белоснежен мрамор, привличаше сърцето ми с огромна сила. Докато гледах с възхищение на самия дом, Исус вече влизаше в него и ме подкани, като каза:

“Ела след Мен. За да видиш нещата, които Небето не е давало във видение на други слуги...”

Така аз последвах моя Господ и нозете ми вече стъпваха в самия дом. И ето, че в ушите ми се разнесе прекрасна хармония, сякаш че самите стени на Небесния дом звъняха и пееха. А сърцето ми, като улови вълните на тая хармония, вече слушаше прекрасни думи, които гласяха:

“Кой е възлязъл на Небето и слязъл? Кой е събрал вятъра в шепите Си? Кой е вързал водите в дрехата Си? Кой е утвърдил всичките земни краища? Как е Името Му, и как е Името на Сина Му? Кажете, ако знаете!”

Чул самите думи, вече знаех в духа си, че това беше Небесният дом на Божия слуга Агур. И като отворих устата си, побързах да кажа на Исус:

“Господи мой! Познах, че това е домът на Агур. Домът на тоя, чиито думи Отец е прибавил към Мъдростта Си в “Притчите”...”

“Точно така е!” - усмихна се Исус и продължи:

“Но Аз сега те водя, за да видиш най-скъпоценното, което Агур получи от Моя Небесен Отец. Затова Ме последвай, понеже ще влезем в една от най-богатите стаи на Небесното Царство...”

С възмущение пристъпих след Исус, Който вече влизаше в една от стаите на Небесния дом. И ето, че когато вратата на стаята се отвори, лицето ми беше заслепено от Светлината на седем скъпоценни камъка, поставени върху маса пред самите прозорци на стаята. Самите камъни бяха духовно свързани с Бога и Отца. Понеже във всеки от тях влизаше по един светъл лъч, идещ директно от Божието Светилище и от Хълма Сион. Това ме накара да попитам моя Господ:

“Исусе! Не са ли това същите камъни, които Отец изкова с Мъдростта Си в Огъня на Своето Светилище?”

Господ се засмя на думите ми, а след това побърза да ми каже:

“А защо Аз доведох сърцето ти тук, ако не, за да видиш самите скъпоценни камъни на Отческата Мъдрост? Но ти сега виж и нещо друго, което ще ти открия, преди да ти покажа самите камъни. Защото тоя слуга Агур е спечелил Божието Сърце...”

В следващия миг Исус простря десницата си към самата стая, а там се появи видение. И в самото видение аз видях Божият слуга Агур, паднал на коленете си и обливащ със сълзи постелката си. И ето, че Агур вдигаше ръцете си към Небето и с плачещ глас казваше на Бога:

“Изморих се, о Боже, изморих се, о Боже, изнурих се; защото съм по-скотски от кой да бил човек, и нямам човешки разум; Понеже не научих мъдрост, нито имам знание за Всесветия. Кой е възлязъл на Небето и слязъл? Кой е събрал вятъра в шепите Си? Кой е вързал водите в дрехата Си? Кой е утвърдил всичките земни краища? Как е Името Му, и как е Името на Сина Му? Кажете, ако знаете! Всяко слово Божие е опитано; то е щит на тия, които уповават на Него. Не притуряй на Неговите думи, да не би да те изобличи и се окажеш лъжец...”³

Миг след думите на Агур стана нещо чудно. Защото до него се появи девойка, която вдигна ръката си и даде знак към Небето. А от Небето към

³ (Притчи 30:1-6)

Агур долетя втора девойка, която държеше в ръцете си огърлица със скъпоценни камъни. И тя, като застана пред Агур, положи огърлицата на шията му. И като го хвана, въздигна го във висините. Гледайки видението в Небесната стая, аз с огромно възмущение в гърдите си казах на Исус:

“Господи мой! Не ми ли показваш как Божият слуга Агур се е смирил под мощната ръка на Бога и Отца, за да бъде възвисен своевременно? Защото първата девойка, застанала до Агур, беше Смиреността, а втората, която слезе от свише, беше Божията Мъдрост. Тя е, която положи огърлицата със скъпоценните камъни върху шията на Агур, за да го възвиси нагоре...”

“Точно така е! Защото Аз вече съм показвал на сърцето ти Мъдростта и нейната сестра Смиреността. Но ти виж, че Мъдростта положи огърлицата със скъпоценните камъни върху шията на Агур. И тоя Божий мъж, като засвидетелства с устните си, вгради самите скъпоценни камъни в Свещеното Писание. По която и причина името му се съедини с Името на Бога и с Божия Вечен Живот.

Как мислиш тогава? Какво е имал в предвид Апостолът Ми Петър, за да запише в посланието си за всички ви:

“Облечете смиреността; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. И тъй, смиреността се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно...”⁴

За какво друго да ви възвиси Отец Ми пред Себе Си, ако не, за да ви направи превъзходни с Неговата Мъдрост? И ако един цар Агур в древността се смиряваше, за да получи скъпоценните камъни на Отческото разпознаване, то колко повече вие, които живеете в последното време, трябва да последвате примера му?

Но ти сега виж самите скъпоценни камъни. Защото чрез твоето свидетелство в пророческите видения, Аз ще подаря тази огърлица на Моята Невяста и тя непременно ще заблести в цялото духовно превъзходство, с което Отец Ми е благоволил да я възвиси...”

След тези Свои Свети и благодатни думи моят Господ се приближи към масата със скъпоценните камъни. И като вдигна първият от тях, въведе сърцето ми във всичките Свети тайнства на Божията огърлица...

⁴ (I Петрово 5:5)

Братко мой! Нека тази Небесна огърлица стане богатство и на твоето сърце! Нека Духът на Божията Святост и Премъдрост те направят толкова проникателен и разумен, колкото стана и Массовият цар Агур на своето си време пред Бога и Отца!

Амин и Амин!

2. СКЪПОЦЕННИТЕ КАМЪНИ НА БОЖИЯТА МЪДРОСТ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Дължа на теб и на всичките Божии чеда тези начални и обяснителни думи, с които да те въведа в същината на пророческите видения от моя Господ и Бог.

Когато чуят за скъпоценен камък, повечето хора си представят някой диамант или рубин, който богати човеци са заключили в сейфа си или го пазят в трезора на богатата банка. За света скъпоценните камъни са именно това - украшения, които струват цяло състояние и целят да докажат превъзходството на техните притежатели над всичките простосмъртни. Но когато говорим за скъпоценните камъни на Божията Мъдрост и на Святия Дух, то тогава трябва да разберем, че тези камъни са духовни и отговарят на определено състояние на човешките мисли и разбирания и най-вече - на човешкото сърце. Сам Апостол Петър напомня и казва на всички ни, че вярващите в Господ Исус Христос са като живи скъпоценни камъни, които се вграждат в Святия Дух за Божие обиталище.

Какво е характерно за Божиите скъпоценни камъни?

Преди всичко - тяхното благородство и способността им да светят с Божията Светлина. Не на последно място – Божиите скъпоценни камъни са изцяло шлифовани и изключително твърди. Те не могат да бъдат счупени, надраскани или повредени, понеже техният създател е Бог Отец. А всичко, което създава Отец, е твърдо и непоклатимо.

Имайки именно това отношение към скъпоценните камъни на Бога и Отца ние непременно ще разберем, че те правят сърцето на християнина да заблести в духовно превъзходство над сърцата на другите човеци. Така блестеше някога Йосиф над братята си. Така блестеше и пророк Даниил над князете и сатрапите. А така ще заблестят всичките Божии чеда, миг преди тяхното въздигане на Сватбата между Христос и Църквата. Става ясно, че подобни скъпоценни камъни са наистина най-желателното, което можем да придобием с вяра и смирение пред Бога и Отца. Затова те моля, братко мой, да гледаш на скъпоценните камъни, които Исус ще разкрие на

сърцето ти, като на онази Небесна огърлица, за която ти говори и Божият мъдрец, като ти казва:

“Сине мой, слушай поуката на баща си, и не отхвърляй наставлението на майка си, защото те ще бъдат благодатен венец за главата ти, и огърлица около шията ти...”⁵

А сега нека да продължа с видението в Небесния дом на Божия слуга Агур. Защото аз все така стоях до моя Господ, когато Той протегна ръката Си и взе първият от скъпоценните камъни. А след това ми каза:

“Искам да забележиш, че всичките седем скъпоценни камъка, които Божията Мъдрост е дала на Агур, имат формата на изящни кубове. Кажете Ми тогава:

“Колко страни има един куб?”

“Исусе! Един куб има шест страни. Една отгоре, една отдолу и четири отстрани...”

“Виж тогава, че седемте скъпоценни камъка на твоя Отец са кубове, които също имат по шест страни. И сега проумей, че горната и долната страна на всеки от кубовете отговарят на Мъдростта и Смирението, а останалите четири страни - на познанието, което човек би получил от Мъдростта на Отца Ми...”

Думите на Исус бяха толкова дълбоки и едновременно с това ясни, щото побързах да Го попитам:

“Исусе! Да разбирам ли, че именно затова Агур винаги ни говореше за четири проявления на Мъдростта, която е получил от Отца?”

“Точно така го разбирай, момчето Ми. Защото когато сърцата ви бъдат поставени пред скъпоценните камъни на Божията Мъдрост, вие непременно ще видите как през всяка от четирите страни на някой от скъпоценните камъни се наблюдават и четирите изяви от Отеческото разпознаване. Колкото до горната страна на всеки от камъните, тя всякога е Вечен Приоритет на Бога и Отца, понеже отгоре идат лъчите на Мъдростта. А колкото до долната страна на камъните, то там трябва да пребъдват сърцата ви в Смирение, за да видят онова, което би им показал Моят Отец.

⁵ (Притчи 1:8-9)

Помисли тогава и Ми кажи:

Ако Словото Ми каза за всички вас, че се вграждате като живи камъни в Святия Дух за Божие обиталище, то как ли трябва да изглеждат камъните, за да се вградят съвършено един до друг в Духа?”

“О, Исусе! Те трябва да бъдат кубове с гладки и равни страни. Понеже именно тогава вграждането ще бъде съвършено...”

Господ се усмихна на думите ми и продължи да ми говори, като казваше:

“А какво знаеш ти за Небесния Ерусалим, където Аз ще въведа Моята Невяста в Слава? Не казва ли псаломът за този град:

“Ерусалиме, който си съграден като град сглобен в едно...” ⁶

И не свидетелства ли Моят Апостол Йоан в “Откровението” за този град, като казва за него:

“Градът беше четвъртит, с дължина равна на широчината му; и като измери града с тръстта, излезе дванадесет хиляди стадии. Дължината, широчината и височината му са еднакви...” ⁷

Сега разбираш ли по-добре защо Отец Ми ви дава скъпоценните камъни на Своята Мъдрост?”

“Да, Исусе! Сега разбирам, че когато Святия Дух положи Мъдростта на Отца в сърцата ни, то тогава те непременно ще станат изящни кубове, които ще се вградят в Него за Божие обиталище. Защото ще имат дължината, височината и широчината на Твоята пълнота. И тия кубове ще се обогатят седмкратно понеже всеки от седемте скъпоценни камъни на Отческата Мъдрост ще вгради Светлината на Духа в положения преди него...”

В отговор на думите ми Гласът на моя Господ стана сериозен. И Той, като ме погледна с ревнив поглед, отново ми каза:

“Иди и кажи на всичките Ми братя и сестри да Ме последват в най-дълбоките видения на Божията Тайнствена Премъдрост, които ще дам на сърцето ти. Онзи, който послуша Гласа Ми, ще стане изящно шлифован диамант на Святия Дух. За да се съгради в Моя Град и да Ми бъде свещеник до века. Ето, казвам ви:

⁶ (Псалом 122:3)

⁷ (Откровение 21:16)

Седемте скъпоценни камъка на Моя Отец са Вечният белег на Отеческото разпознаване. Белег, с който Отец ще въздигне при Себе Си скъпоценните сърца на Своята Благодат, за да ги съгради в едно, както Аз и Отец Едно сме! Блажени тогава човеците, които се съградят в Небесния Ерусалим! Блажен всеки, който се изпълни с Мъдростта на тази най-свята пророческа книга!

Аз, Господ и Бог Исус Христос, призовавам Моята Невяста с Моите видения..."

3. СЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК НА БОЖИЯТА ДОСТАТЪЧНОСТ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Аз не зная колко още му е останало на този грешен и бунтовен свят. Но мога със сигурност да кажа, че Небесният Отец вече утвърждава последните скъпоценни камъни в Своя Свят Дух, преди изцяло да сглоби в едно Небесният Ерусалим. И ето по тази причина всички ние трябва да се подвизаваме за нашия Господ. Всеки ден, всеки час, всяка минута. Защото има едно игрище на Живота, където много тичат, а само Един получава наградата. Защото има едно Сионово състезание, където Венецът на Славата и огърлицата на Мъдростта ще получат само тези, които докрай се уподобят в Делото и Примера на Господ Исус Христос. И ако Той, несъмнено, беше Отбраният Камък от Сион, дошъл да ни покаже как да станем угодни на Отца, то с вяра в Неговото Име ние също трябва да станем камъни, избрани и скъпоценни.

Когато застанеш във вътрешността на един такъв скъпоценен камък, то непременно ще видиш как дяволът има амбиция да го строши или потъмни блясъка му. Ето така, получавайки скъпоценните камъни на Мъдростта от Бога и Отца, Агур е заставал в сърцевината на всеки от тях. И като е гледал през гладките страни на камъните със Светлината на Духа, е видял и записал всичкото Отеческо разпознаване. Така на мен Исус даде същата привилегия, а именно да вляза в сърцевината на всеки от скъпоценните камъни и да видя онова, което се открива през стените им. Но нека да не изпреварвам събитията и отново да те върна в Небесния дом на Божия слуга Агур. Защото моят Господ, държейки първия от скъпоценните камъни, вече ми казваше:

“Сега Ме последвай! Защото двамата ще влезем в сърцевината на този първи камък. За да видиш онова, което Божията Мъдрост е разкрила на Агур...”

След тези Свои думи, държейки все така камъка с десницата Си, Господ протегна лявата Си ръка и ме направи да се приближа до Него. А след това

Небесният лъч от самия камък издърпа мен и Исус в самата сърцевина на диаманта...

Братко мой! Никога сърцето ми не беше се чувствало така, както когато Исус ме постави в сърцевината на Божия скъпоценен камък. Това беше една Небесна твърдост, която няма аналог на земята. Сякаш, че цялото ми сърце беше покрито от водите на Святия Дух, а в следващия миг тези води се бяха сковали и превърнали на гладко стъкло. Самото стъкло беше толкова прозрачно, щото през него очите ми виждаха твърде ясно и погледът ми се избистряше с всяка изминала секунда. Това ме накара да се обърна към моя Господ и с възхищение да Му кажа:

“Какво става, Исусе? Та аз се чувствам така, сякаш, че собственият ми дух и сърце са покрити от Небесната твърдост и Святост на Божия Дух...”

Слушайки думите ми, Исус отговори, като ми каза:

“Не беше ли Апостолът Ми Яков тоя, който даде на Църквата знанието на стълповете на Мъдростта, която е отгоре? И не каза ли той в самото начало на посланието си:

“А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък. Но ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде...”⁸

Сега разбираш ли, че си поставен от Мене във видение, където твърдостта е извършила делото си съвършено? Защото какви други да са съвършените дела на твърдостта, ако не изявата на Божиите скъпоценни камъни? Но ти сега погледни какво се открива през стените на тоя първи скъпоценен камък...”

Послушал думите на моя Господ, аз погледнах с внимание към всяка от четирите стени на камъка, които се откриваха пред очите ми. И ето, че твърде скоро забелязах как външните страни на камъка бяха притиснати от демонични знамения на Злото. А това ме накара отново да кажа на Исус:

“Господи мой! Виждам как откъм външните стени на камъка има знамения на Злото. Очите ми вече виждат как от първата стена на камъка ме гледа тъмнина, която изглежда като светлина. А от втората стена на

⁸ (Яков 1:4-5)

камъка ме гледа друга тъмнина, която не прави усилия да изглежда като светлина, но си е просто тъмна. И ето, че очите ми виждат и третата страна на камъка, от която прозира всичката бедност и мизерия, а до нея и четвъртата страна, в която сякаш е изсипано земното изобилие...”

Господ слушаше с внимателен поглед думите, които Му говорех. А след това ми каза:

“Точно така е! Ти наистина виждаш онова, което се открива през четирите стени на Божия скъпоценен камък. Но сега забележи подробностите, които ще ти покажа. Защото, влизайки със сърцето си в тоя камък, Агур извика към Отца Ми, като Му каза:

“Две неща прося от Тебе; не ми ги отказвай преди да умра: Отдалечи от мене измамата и лъжата; не ми давай ни сиромашия, ни богатство; храни ме с Хляба, Който ми се пада; да не би да се преситя, и се отрека от Тебе и да кажа: Кой е Господ? Или да не би да осиромашея, та да открадна и да употребя скверно Името на моя Бог...”⁹

Кажи Ми тогава, според както си видял със сърцето си, къде беше измамата и къде - лъжата? И къде беше богатството и къде - сиромашията?”

“О, Исусе! Без всякакво съмнение от първата стена на камъка аз видях измамата. Понеже тя е тъмнината, която иска да изглежда като светлина. От втората стена аз видях лъжата. Понеже тя е тъмнината, която си остава тъмна. Колкото до другите две стени - те ми разкриха сиромашията и богатството...”

Господ поклати одобрително главата Си на думите ми, а след това, като вдигна ръката Си и посочи към стените, отново ми каза:

“Продължи да наблюдаваш двете стени, които ти разкриват измамата и лъжата. А след това Ми кажи накъде клони измамата и накъде клони лъжата...”

Отново гледах към първите две стени на камъка, когато забелязах как измамата пропълзя към единия ъгъл и побърза да нападне стената, от която се разкриваше богатството. Докоснато от измамата, богатството мигновено

⁹ (Притчи 30:7-9)

се въздигна нагоре, като се опитваше да превърне всичките си изобилия в златна корона. И колкото по-голяма ставаше златната корона, толкова повече измамата заприличваше на Божията Светлина. Така дойде миг, когато златната корона се въздигна дотолкова, щото върховете ѝ буквално бодяха облаците на Небето. А тогава от самото Небе се показва Небесна ръка, свита в юмрук. И тя, като удари короната, запокити я към земята, а падайки на земните хълмове, короната проби с острите си части земята и потъна в дълбините на ада. Гледайки категоричното сгромолясване на богатството, нападнато от измамата, аз побързах да попитам моя Господ:

“Как да разбирам видението Ти, Исусе!”

А Господ ми отговори:

“Разбирай го така, както го виждаш. Защото ето в това е силна всяка измама на дявола. Понеже измамата е опитът на тъмнината да изглежда като светлина. И така да измами онези, които успее да плени. А кои успява да плени измамата на дявола?”

“О, Исусе! Тя успява да плени богатите. Понеже, пленени от нея, те бързат да превърнат богатството си в корона и да се въздигнат нагоре. Но ето, че от самото Небе ги посрещна Божия гняв, който ги запокити в ада...”

“А не отговаря ли това на думите на Агур, който казва на Бога:

“Да не би да се преситя, и се отрека от Тебе и да кажа: Кой е Господ?”

Когато измамата на дявола те е накарала да превърнеш богатството си в корона и да станеш земен цар, то няма ли да дойде миг на гордост и превъзнасяне, когато да решиш в сърцето си, че короната подобава на тебе, а не на Бога?”

“Така е, Господи мой! Защото именно такива са греховете на земните царе...”

“Виж тогава другата стена, от която се открива лъжата. Защото и тя е силна да върши жестоки демонични знамения...”

Послушал Гласа на Исус, аз побързах да погледна към самата лъжа. Така забелязах, че лъжата побърза да нападне сиромашията. А покрита от тъмнината на лъжата, сиромашията стана още по-сиромашка. Тя се уподоби на костеливи ръце, които се протегнаха към ада, бързайки да заграбят

користите, с които дяволът лъжеше сиромашията. Но едва взели користите от ада, костеливите ръце никак не забелязаха, че те се превърнаха на вериги, които ги оковаха. Тъй че сиромашията, подобно на богатството, също намери сетнината си в ада. Това ме накара да попитам Исус:

“Какво стана, Господи мой! Защо сиромашията слезе в ада? Защо и при нея дяволът намери успех с лъжата си?”

В отговор моя Господ ми каза:

“Това видение ти се дава заради всичките Ми братя сиромаси. Защото всички бедни и безимотни трябва да разберат в какво е силна лъжата. А не казва ли Агур за нея:

“Или да не би да осиромашея, та да открадна и да употребя скверно името на моя Бог...”

Кажи Ми тогава: С какво лъжата излъга сиромашията?”

“О, Исусе! Във видението аз забелязах, че когато лъжата нападна на сиромашията, то тогава сиромашията стана още по-сиромашка. И като се уподоби на костеливи ръце, простря се към користите на ада...”

“А какво значи сиромашията да стане още по-сиромашка? Не ще ли да рече това, че дяволът е откраднал дори ценното на сиромашията?”

“Така е, Господи мой!”

“А кое е ценното на сиромашията? Не е ли богатството с вяра? Не казва ли Яков, че Отец Ми избра сиромаси в светски неща, но богати с вяра и наследници на Царството? Сега разбираш ли ти и разбират ли всички Мои в какво е силна лъжата на дявола?”

“Да, Исусе! Сега разбирам, че лъжата краде от сиромашията богатството на вярата, тъй че самата сиромашия става беззаконница и престъпница. И като протяга костеливите си ръце към ада, тя краде Спасението, което ни дава Отец. Тя краде едничката ни вяра и така употребява скверно Името на Бога и Отца...”

“Виж тогава последните думи на Агур. С какви думи моли той Бога? И на какво се надява от Него?”

“О, Господи мой! Агур казва на Отца:

“Две неща прося от Тебе; не ми ги отказвай преди да умра: Отдалечи от мене измамата и лъжата; не ми давай ни сиромашия, ни богатство; храни ме с Хляба, Който ми се пада...”

Едва бях цитирал Агуровите думи на Исус, когато Той мигновено се измени пред очите ми. И от ръцете Господни, докосващи сърцето ми, дойде запленаващ Дъх на Небесен Хляб. И Господ, станал Хляб пред очите ми, вече ми казваше:

“Аз съм Хлябът, Който ви се пада! Аз съм Насъщният Хляб на Божиата Достатъчност, Който идва при Божиите чеда. Тъй че за онези, които са сиромаси, да не им е оскъдно. И за тия, които са богаташи, да нямат излишък. Затова повелявам на всички Мои:

Излезте от измамата и напуснете лъжата! Защото измамата непременно води до превъзнасяне, а лъжата - до оскверняване! Ако някой е богат, нека напусне измамата и раздаде на бедните. Защото тогава Хлябът Господен ще стане богатството на сърцето му. Ако някой е беден, нека се отстрани от лъжата и никак да не ѝ вярва. Защото Хлябът Господен е богатството с вяра на сърцето му.

И ето този е първият от Небесните камъни на Моя Бог и Отец! Камък, с който да разпознаете, че истинските Божии чеда нямат нито земно богатство, нито земна сиромашия!

Те имат Божиата достатъчност - Хлябът, Който слиза от Небето, за да им даде Вечен Живот!”

4. СЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК НА РАЗПОЗНАТИТЕ ПОКОЛЕНИЯ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Иска ми се да вярвам, че осъзнаваш колко съдбоносни за сърцето ти и живота ти са тези пророчески видения, свързани със скъпоценните камъни на Бога и Отца. Ето, казвам ти, че Небесното Царство на Исус щеше отдавна да е слязло на земята, ако богатите имаха мъдростта да проумеят, че са бедни, а бедните - че са богати. За съжаление мнозинството от богатите продължават да живеят със самочувствието на богати. И мнозина бедни, отхвърляйки богатството от вяра, бързо биват хипнотизирани от користите на дявола. И никой от тия излъганите, не иска дори и да помисли, че идва мигът на вечното пресяване. Миг, след който човешките души ще намерят сетнината си според поколението, към което са се стремили.

За Свят и Превъзвишен Бог, какъвто е Небесният Отец, нещата са видяни още преди да са се случили. И когато Отец е създавал скъпоценните Си камъни в Огъня Си, Той вече е знаел кои са Негови и кои - на дявола. Ето затова и самите пророчески видения, дадени ми от Милостивия и Благия, аз виждам като предел на всичката ми вяра, на всичкото ми разбиране и ходене пред Него.

А сега нека продължа с втория от скъпоценните камъни на Отеческото разпознаване. Защото това е камъкът на разпознатите поколения.

Аз отново стоях пред моя Господ в Небесния дом на Божия слуга Агур. И Исус, като ме изведе от сърцевината на първия скъпоценен камък, протегна ръката Си и вече взимаше втория, като ми казваше:

“Нека сърцето ти бъде внимателно. За да видиш всичко, което ще ти се открие пред четирите стени на тоя втори скъпоценен камък. Защото за оня, който е бил роден в Сион, няма нищо по-важно от това - да се утвърди като един от поколението на Бога. А утвърдени ще се нарекат само сърцата, които имат Мъдростта на Отца да разпознаят поколенията на лукавия. А сега ела след Мен, за да видиш всичко...”

След тези Свои думи Господ отново хвана ръката ми, а Небесният лъч от втория камък издърпа мен и Исус в самата сърцевина на диаманта...

И този път, както и при първия, сърцето ми усети твърдостта на Святия Дух, както и кристалната чистота пред очите ми. А тогава Исус повдигна десницата Си и посочи към стените на скъпоценния камък, като вече ми казваше:

“Виж четирите стени на Божия камък. За да видиш поколенията, които Отец Ми е разпознал, като чеда на лукавия. Защото тези поколения всякога ще стоят против сърцата на всичките Божии чеда и ще искат да ги утесняват и убиват...”

Послушал думите на моя Господ, аз вече гледах към първата от стените на Божия камък. А тогава очите ми видяха и първото поколение на лукавия, и аз с вълнение казах на Исус:

“Господи мой! Сърцето ми вижда човеци, от чиито устни излизат змии и в чиито сърца има неизмерима злоба. Какви са те, Исусе? Защо Светлината на Духа ми дава да ги видя така?”

В отговор Господ ми отговори, казвайки:

“Това е поколението на нечистите устни и на дяволския език. Поколение, което дяволът е научил да бъде като собствената му уста и език. И именно за тия човеци Агур записа:

“Има поколение, което кълне баща си и не благославя майка си...”

“Да разбирам ли, Исусе, че това е поколението на клеветниците и хулителите?”

“Малко нещо е да кажеш, че разбираш! Ти трябва да ги усетиш така, както ги е усетил твоят Господ. Затова сега ще те изпратя пред самата стена на камъка, като нито за миг няма да престана да бъда Сила на сърцето ти. Затова иди при тия човеци и им дай от Светлината и Огъня на Отца, които имаш в сърцето си...”

Погледнах с неприязън към стената, пред която се откриваше самото поколение, като никак не исках да отида. Но Христовият поглед натежа твърде много в сърцето ми. И думите на Спасителя отново ми казаха:

“Ако Аз съм Исус, наречен Христос, то Моята протегната ръка трябва да стигне до всички, ако и всички да не я приемат. Затова виж Небесния свитък в сърцето си. Вземи го сега и го занеси на човечите пред тази стена...”

След тези последни думи на Господ пространството в камъка видимо се промени, а пред очите ми Святият Дух направи светъл пролом в самия диамант. И аз, като тръгнах през пролома, извадих свитъка от сърцето си и вече излизах сред самите човеци. А когато застанах пред тях, казах им:

“Господ ме праща при вас, защото ви люби и иска да ви спаси. Ето, вземете свитъка, който Той положи в сърцето ми за вас. И като се осветите и отвърнете от пътя на греха, хвалете Името Му и Милостта Му, понеже Той иска да ви направи Свои чеда...”

Видели свитъка в ръцете ми, човечите мигновено го дръпнаха. А след това започнаха да го четат. И ето, че там във видението настъпи знамение. Защото змиите от устните им се скриха във вътрешностите им, уплашени от Божията Светлина. Това като че ли ми даде вътрешна надежда, че човечите наистина ще бъдат докоснати, осветени и родени от Бога и Отца. Но надеждата ми не трая дълго. Понеже, четейки свитъка, човечите никак не искаха да преглътнат написаното в него. И като ме изгледаха със зли погледи, вече ми казваха:

“Кой си ти, че да говориш така за нас? Не си ли ти проклет? Не си ли дошъл да ни унижаваш и да събаряш вярата ни?”

Думите им ме накараха тихо да им кажа:

“Моля ви, човешки синове! Та аз съм само настойник на онова, което Бог е поверил на сърцето ми. Думите на тоя свитък не са мои, нито сам съм ги измислил. Те са призивът на Спасителя, Който протяга ръката Си към вас. Моля ви, отвърнете се от греха, който ви сплита и приближете се към Бог, понеже в Милостта Си Той щедро ще опрости всичките ви прегрешения!”

Въпреки, че усещах гласа си подпален от всичкия Огън на Отца в сърцето си, пак това никак не трогна човечите. Напротив - те хвърлиха Небесния свитък в нозете ми, като ми изкрещяха:

“Ти на най-святия ли ще се правиш? Ти ли ще ни казваш, че сме грешни? Ето, ние ти казваме че си проклет. И няма никак да зачетем думите ти, нито ще благословим свитъка ти...”

Змиите вече излизаха от устните на човеците. И като просъскаха заплашително против лицето ми, мъчеха се всячески да изплюят отровата си в сърцето ми. Но Господ, верен на Любовта Си и обещанието Си, усили Огъня вътре в мен, тъй че Светлината и топлината пропъждаше змиите и ги държеше на безопасно разстояние от мен. А аз, като се наведох и вдигнах Небесния свитък пред нозете си, за последен път призовах човеците, като им казвах:

“Не ме кълнете, хора! Не знаете на какъв сте дух! Но по-добре паднете на лицата си и ридайте пред Отца, за да се простят греховете ви...”

В отговор на последните ми думи хулите и проклетията станаха като дъжд от змии. А тогава Небесният лъч на Исус ме изтегли към Божия скъпоценен камък, а Сам Господ ми казваше:

“Време е да те скрия в твърдостта на Духа и да утеша сърцето ти относно злото, което ти сториха човеците с устните на дявола. Но сега казвам на всички Мои за свидетелство, че това е първото от поколенията на дявола. Поколение, което кълне баща си и не благославя майка си. Понеже всички тия, които отхвърлиха призива на Божия пророк и го проклеха, проклеха не него, но Оня, Който го е изпратил. И всички тия, които отказаха да благословят делото му, отказаха не на него, но на Благодатта и Мъдростта, които са му дадени свише.

Какво да сторя с вас, роде на грешни човеци? Какво да сторя с устните ви, които са научени да кълнат, а не да благодарят?

Ето, понеже никак не се покаяхте, ще оставя змиите в сърцата ви, за да ви бъдат съветници и коравосърдечието ви - да ви бъде завеса за Светлината. Така празните ви думи няма да свършат, но ще се натрупат като наръч от сухи пръчки, които Отец Ми ще подпали с Огъня на гнева Си. А ти, момчето Ми, виж сега втората от стените на Божия скъпоценен камък. Защото отпред нея ще се яви второто от поколенията на дявола...”

Послушал ревнивия и гневен Глас на Исус, аз погледнах към втората от стените. И ето, че очите ми видяха човеци, облечени в бял висон, които видимо изглеждаха като Божи. Това ме накара да попитам Исус с думите:

“Какво е това второ поколение на дявола, Господи? Понеже виждам, че хората в него носят бели дрехи, ако и да стоят вън от Святия Дух...”

В отговор Исус ми каза:

“Забележи ги внимателно, Стефане! Понеже това е поколението на дяволското сърце. Понеже тия са, за които Агур написа:

“Има поколение, което е чисто пред своите си очи, обаче не е измито от нечистотата си...”

И ако още се чудиш какви ли ще да са тия, то ти казвам, че това е поколението на пръстните, които се облякоха с обещанието на Небесния, ако и в сърцата си да останаха земни и плътски. Затова Аз сега ще те изпратя и при тях, за да им свидетелстваш за Мене и да ги видиш отблизо, та да направиш явна измамата им.

Ето, вземи Небесния свитък в ръката си и иди при тях с посланието, което ти давам...”

След думите на моя Господ в скъпоценния камък отново се отвори светъл пролом, а аз вече излизах при хората. И очите ми забелязаха твърде голямо противоречие в тях. Защото колкото по-бели изглеждаха дрехите им отвън, толкова по-мръсни бяха сърцата им отвътре. Но това никак не пречеше на хората да се споглеждат един друг и да си казват:

“Алелуя! Ние сме самата Божия праведност!”

Така аз се приближих до хората. И като им подадох Небесния свитък, казах им:

“Господ ме прати до вас. За да ви дам думите на Сърцето Му. И да ви призова на очистване и на покаяние. Защото, ето, Той е видял, че има причини против вас, както и вие имате причини против Него...”

Чули думите ми, хората прихнаха да се смеят. А най-главният изсред тях се приближи до мен и взе свитъка от ръката ми, като ми казваше:

“Така, като ни гледаш, на грешници ли ти приличаме? Не виждаш ли, че светлият ни висон просто ще избодне очите ти?”

В тоя миг Огънят на Отца запали сърцето ми, а аз отговорих на човека, казвайки:

“Ако аз гледам на вас, за да ви разпозная, то свидетелството ми е празно нещо. Понеже бих гледал на лице, та да ви се възхитя. Но има Един, Чието Име е Сърцеведец. И Той сега ме изпраща до вас, за да ви кажа, че сте чистили вънкашното, докато сърцата ви са останали закоравени в тъмнина. Понеже намерили бихте повод да докажете белотата на дрехите си и чистотата си в собствените ви очи. Но Господ днес ви призовава да покажете милостта и щедростта Му към бедняка и да протегнете ръка на състрадание към блудния, за да го изтръгнете от греха му. Ще сторите ли, според както не човек, но Святият Дух ви призовава? Ще повдигнете ли облечения с мръсни дрипи, за да му покажете Любовта на Отца...”

В отговор главният се опита да чете от Небесния свитък. Но само след миг с погнуса го хвърли в нозете ми, като изсъска:

“Кой си ти, цял роден в грехове, та да ни учиш на Господните доктрини? Да се допираме ли ние до нечисто, когато пазим белотата си за Господ? Не са ли такива като тебе гнусота и презрително нещо, та да приемем свидетелството ти за истинско?”

Слушайки острите думи на човека, аз се наведох, за да взема Небесния свитък. А след това отговорих на главния, като му казах:

“Ако моето свидетелство е гнусота и думите ми са презрителни, то приемете свидетелството на Евангелието, което държите в ръцете си. Понеже в това Евангелие нозете Господни бяха помазани с благоуханно миро и сълзи именно от презряната отвън, която бе възлюбена от Бога отвътре. Докато ония, които носеха белите си дрехи, с тях и извикаха на Пилат относно Исус:

“Разпни Го! Разпни Го! Кръвта Му нека бъде на нас и на чедата ни...”

В отговор главният буквално избежумя. И като вдигна ръката си, та да се загърне още повече с висона си, изкрещя:

“Да изгоним отпред себе си този богохулник. Той е позор и петно на благовестието. И такива - нито да слушаме, нито да зачитаме...”

Така човеците с белите дрехи мигновено се наведоха, като вдигаха камъни в ръцете си, та да ги стоварят върху главата ми. Но в тоя миг

Господ издърпа сърцето ми с Небесния лъч отсрещ самия скъпоценен камък. А след това, като погали главата ми, вече ми казваше:

“Тази глава понесе ударите от твърде много камъни, за да я оставя на едни варосани гробници да я строшат. Но сега ти казвам, че измамата на тия с белите дрехи е сред най-унищожителните измами на лукавия. Защото тия човеци са домашните на Веелзевул. Поколението на себеправедните, за което е запазена мрачна тъмнина до века. Защото ще дойде миг, когато Небето ще прибере чедата на благовестието. А мъдрите и разумните ще разберат, че висонът е създаден за духа, а не духа - за висона. И ако някой се е обличал с висона Господен, без да е бил измит от нечистотата на сърцето си, то такъв напразно Ми е викал: “Господи, Господи!”. Понеже е облякъл чисто върху мръсно. И като се е огледал отвън, измамил се е отвътре. Ето, предупреждавам ви:

С мръсно върху чисто човек ще се спаси, но с чисто върху мръсно човек няма да се спаси!

Понеже и до тоя миг Моите свидетели са опозорявани отвън, поради чистотата им отвътре. И ония, чиято късогледа вяра стига само до облеченото отвън, а никак не са изпитали какви са сърцата им отвътре, непременно ще бъдат поколението, разпознато от Божията Мъдрост с думите на Агур:

“Има поколение, което е чисто пред своите си очи, обаче не е измито от нечистотата си...”

Но ти сега виж какво се открива пред третата от стените на Божия скъпоценен камък...”

Послушал Исус, аз погледнах към третата от стените на Божия диамант. А тогава очите ми видяха човеци, които излъчваха прекомерна гордост и високоумие. И онова, което най-много впечатляваше от вида им, бяха собствените им очи. Това бяха очи, с гримирани в тъмносиньо клепачи, тъй че при самото им примигване, те изглеждаха артистично префърцунени и превзети. Докато гледах човеците, Господ започна да говори на сърцето ми, като ми казваше:

“Виж сега тези човеци и внимателно ги забележи. Понеже това е поколението на дяволските очи. Аз ще те изпратя и към тях. За да им дадеш Небесния свитък на Божието изобличение и да ги видиш отблизо. Защото за тия някога Агур написа:

“Има поколение - колко високо са очите им и колко надигнати клепачите им!”

А сега върви през пролома на Святия Дух и иди при тях...”

След думите на моя Господ в сърцевината на Небесния диамант отново се отвори светъл пролом, тъй че вървейки по него, аз излязох пред стената на камъка, за да говоря със самите човеци. Така нозете ми се приближиха до тях и аз извадих Небесния свитък от сърцето си, за да им го дам, като казвах:

“Люде! Послушайте Божия Глас, който днес ви призовава на покаяние. Защото Господ е говорил на сърцето ми и е призовал верните Си, за да се научат от Него и да бъдат като Него - кротки и смирени в сърцата си...”

Но при все, че гласът ми беше достатъчно висок, никой от човеците не пожела да ме чуе. Напротив – гледайки с очите си нагоре, те все така примигваха с тежкия грим по клепачите си, а призивът ми остана без отзвук. Тогава до мен долетя Гласът на Исус, Който ми казваше:

“Колкото и да им викаш, те няма да искат да те чуят, понеже мислите им са отдадени на високоумие. Но ти сега се издигни със Силата на Святия Дух. И като ги погледнеш от Сион, говори им Истината за това какви са в действителност...”

След думите на Исус Небесния лъч на Духа ме въздигна над гримираните човеци. И те, искат или не, трябваше да забележат погледа ми. А тогава аз извадих Небесния свитък от сърцето си, който беше приел формата на Меч. И насочил самия Меч против надигнатите им очи, с твърд глас им казах:

“Покайте се от това безумие, което вършите против Бога и човеците. Понеже, ето, очите ви са с тежък пласт от грим. И тоя грим ви мами и заблуждава, та да ставате съблазън на Божия народ и препънка на малките и слабите...”

В отговор един от човеците запримига с клепачите си, като ми изкрещя:

“Кой си ти, та да ме учиш мене, а? Диплома имаш ли? Доктрините познаваш ли? Лидерско училище завърши ли?”

Думите на човека ме накараха да му отговоря:

“Благодаря Богу, че ме е опазил да имам диплома, да уча доктрини и да ставам лидер. Но сега ви казвам думите Му:

Наведете главите си и измийте гримираните си очи! Защото, ето, гримът ви кара да надигате клепачите си и да презрете Божието Смирение. Защото всяка надигната глава ще се отсече и очите, които съблазняват, ще се прободат...”

Думите ми не просто, че не доведоха гримираните до покаяние, но напротив - направиха така, че от самите им зеници започнаха да прескачат змии. И ето, че главният изсред тях вече ми казваше:

“Кой си ти, неграмотен смутителю на църквите? Няма ли Господ да накаже дързостта ти да въставаш против издигнатите от Него? Ето, ние ще прогласим пост и молитва против тебе и ще заклеим думите ти и делото ти, като гибелна ерес...”

Дочули думите на главния, останалите човеци вече си казваха един на друг:

“Да постим и да се молим против тоя и Господ непременно ще го убие!”

Цялото множество от гримирани вече извикваше вятър от чародеяния против сърцето ми, а аз извиках към Исус, като Му казвах:

“Господи мой! Избави сърцето ми, понеже разбуних гнездо на змии! Аз видях и познах, че тия са слугите на Езавел и Ахаав. И това е поколението на дяволските очи...”

В отговор Господ ме издърпа с Небесния Си лъч в сърцевината на Божия диамант. А след това ми каза:

“Думите Ми против Езавел няма да се нарушат. И онова, което съм казал чрез Апостола и пророка Си Йоан, няма да се поклати. Защото Аз многократно заявих чрез пророка Си против слугите на духа на Езавел и ги призовах на покаяние. Но те никога няма да се покаят и оставят от блудството си. Затова Аз ще ги посека със

Собствения Си Меч, който излиза от устата Ми. Но, за свидетелство на Моите братя и сестри, сега им казвам:

Теолозите и чародеите са поколението на дяволските очи!

Това е поколението, което никога няма да познае Бога, нито ще доведе сърцето си до покаяние. Понеже има грим върху очите му, който всякога ще го прави високоумно и надменно. Затова ще дойде мор от Господ на Силите върху чедата на Езавел, и ярост от Божия гняв върху слугите на Ахаав.

Но ти сега виж и последното поколение на дявола. Понеже е поколението на дяволските зъби и челюсти...”

След думите на моя Господ аз погледнах към четвъртата, последна страна на Божия скъпоценен камък. И ето, че очите ми видяха твърде страшна и ужасна картина. Защото отпред самата стена на камъка бяха събрани човеци, които имаха типични черти на демони. Най-поразителното в техния изглед бяха собствените им уста. Понеже зъбите в тях не бяха бели и малки, като зъбите на обикновените човеци, но бяха издължени и остри и имаха тъмен метален отблясък. Гледката дотолкова ме ужаси и отврати, щото обърнах главата си към моя Господ. А Той, като вдигна ръката Си и посочи към четвъртата стена на камъка, вече ме питаше:

“Как мислиш? За какво служат зъбите в една уста?”

“Господи мой! Творецът ни е дал зъби, за да смиламе с тях храната, с която се храним...”

“Защо тогава зъбите на тия човеци във видението не са като на другите обикновени хора? Защо са толкова остри и издължени, приличащи на извити мечове и ножове? Не им ли стига да имат обикновени зъби, като всичките човеци, та така да са уголемили зъбите си и да са ги превърнали в мечове и ножове?”

“О, Исусе! Това, което показваш пред очите ми, е духовно. Понеже няма на земята човеци, с такива природни дадености...”

“А има ли на земята човеци с такива духовни дадености?”

“Разбира се, Исусе! В противен случай Агур не би видял това, което и Ти сега показваш пред очите ми...”

“Виж тогава какво ще сторя, за да разбереш напълно видението Ми. Защото Аз съм Хлябът от Небето, Който слиза като благословение за всичките Божии чеда...”

След тези думи на Исус в самия Божий камък се отвори пролом на Духа. И Исус, като излезе от него, въздигна се към Отеческите небеса. А след това мигновено се преобрази на Небесен Хляб, Който слезе във видението до човеците отпред четвъртата стена на камъка. И ето, че Хлябът проговори със сладкия Си Дъх, като казваше:

“Ако някой се храни с Мене, той ще намери Спасение и Вечен Живот...”

Привлечени от Дъха на Хляба, там във видението се събраха мнозина бедни и гладни хора. Но тогава онези демонични човеци с остри и издължени зъби изреваха страшно и се озъбиха на сиромасите. А след това побързаха да забият зъбите си в Самия Хляб и да започнат да Го разломяват. А от вида на зъбите им бедните и немотните не просто, че не се приближиха до Хляба... Не! Те вече бягаха и не смееха да се докоснат до Хляба, поради остриите демонични челюсти, които Го разкъсваха. В този миг почувствах как собственото ми сърце кърви. И аз, като хванах с ръка раната си, възридах пред Бога, като Му казвах:

“Какво сториха с Тебе, Боже мой! Та Ти дойде като Хляб от висините, за да дадеш Живот и Светлина на човеците, а тия насилници с остриите зъби Те разкъсаха и разломиха...”

В отговор отсрещ Самия Хляб дойде лъч с думите на Исус. И самият лъч вече ми казваше:

“Ела при Хляба и попитай тия, които Го разломиха, защо лишиха Моите братя сиромаси от Мене. Защото, ето, тия насилници не ядат Хляба, та да живеят! Не! Те Го разкъсват, за да не може да живее никой. Но ти погледни в сърцето си и вземи кървавия свитък, който Духът Ми положи в тебе..”

Ревността за моя Господ се разпали толкова силно в сърцето ми, щото се затичах през самия пролом на камъка и побързах да изляза сред насилниците. И като извадих кървавия свитък в ръцете си, с плачещ глас извиках към тях, казвайки:

“Какво безумие сторихте вие, насилници над Божието домочадие? Как нямахте срам, нито съвест, та разкъсахте Хляба, Който слиза от Небето? Що за зъби са вашите? Що за ненаситност са делата ви? Що за лакомия е примерът ви?”

В отговор на думите ми към мен се приближи човекът с най-големите зъби. И като ми се озъби страшно, понечи да ме посече със зъбите си, като ми казваше:

“Кой си ти, та да укоряваш Божи помазаници?”

Въпреки, че мечовете просвистяха страшно пред сърцето ми, те никак не ме засегнаха. И аз отново му отговорих, казвайки:

“Ето кървавият свитък на моя Господ, който е в ръцете ми. Тоя свитък днес говори на сърцето ми, че вие наистина сте помазаници на бога си. Но това не е моят Бог. Защото вашият бог е стомахът. Той е, който е направил толкова страшни зъбите ви, та повторно да разпъвате моя Господ и да Го разломявате. Защото вие сте, които превърнахте Небесното благовестие в благовестие за черва и така лишихте сиромаша от утехата му и бедните от Божията Сила...”

В отговор човекът с острите зъби изрева страшно, като казваше на останалите насилници:

“Този еретик подкопава нашия пастирски авторитет. Затова нека се съберем против него, та да осуетим думите му и да посечем свидетелството му...”

Дочули думите на главния, насилниците се събраха около него. И като ме изгледаха с гняв, заскърцаха твърде страшно с острите си челюсти. А тогава от разломения и разкъсан Хляб край тях излязоха Небесни лъчи към сърцето ми. И с тях Господ вече ми казваше:

“Виждаш ли колко страшно стана тук скърцането със зъби на пастирите-наемници? Ето, казвам ти, че скърцането на мечовите им зъби е собственото им осъждение и погибел. Защото Небесният Хляб ги е отхвърлил като насилници над Божието домочадие. И на такива сетнината ще е плач и скърцане със зъби. И понеже с мечове разломиха Словото на Божия Син, то и затова мечове ще ги разломяват до века. И понеже с мечове и ножове лишиха бедните

от Хляба на Живота и от Божиите блага, то и затова мечове и ножове ще ги лишат до века от Вечния Живот. Защото това е поколението на дяволските зъби. Поколение на вълци и насилници, което изпояждаше сиромасите по земята и никак не показва милост към вдовицата и сирачето...”

След тези Свои думи Небесният Хляб мигновено се преобрази. И пред самите насилници се възвеличи и изправи моя Господ. Гневен и страшен, Той отвори устата Си, а двуострият Меч на Духа запламтя отпред устните Му. И самият Меч, като нападна на острите зъби на насилниците, обърна ги към собствените им сърца, тъй че насилниците зверски изреваха. А земята, като се разпукваше под тях, поглъщаше ги в едно с всичкото им нечестие. Тогава бедните и немотните, видели въздаянието, се събраха при двуострия Меч на Господните устни. И Сам Господ казваше на Своите Си:

“Гладни бяхте, но няма да бъдете гладни до века. Защото ще се наситите. Жадни бяхте, но няма да останете жадни до века. Защото ще се напоите. Мъчени и отхвърляни бяхте, но няма да бъдете мъчени до века. Защото ще се възрадвате в Мене и радостта ви ще бъде пълна...”

След тия думи Исус отново се видоизмени. И всичкото Божие домочадие - бедни, сиротни и немотни - се събраха около Небесния Хляб. За да ядат Хляба на Вечния Живот и да пият водите на Вечното Спасение - утешени и скрити от насилника и грабителя. А аз, прегърнал Хляба на Бога и Отца, поставих кървавия свитък върху Него и заплаках във всичката радост на сърцето си, като Му казвах:

“Боже, събери ни при Себе Си! Дай на всичките Си чеда Мъдрост, та да разпознаят това най-страшно и проклето поколение на лукавия. Поколение, което Те разломяваше и пробощаше. Поколение, което бе трепет и ужас в земята на живите. Поколение, което Ти Си осъдил и наказал с Меча на устата Си! За да въздигнеш Твоите далече по-горе, а насилниците да запокитиш далече по-долу. Амин и Амин!”

5. СЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК НА РАЗПОЗНАТАТА НЕНАСИТНОСТ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Сърцето ми още стои разтърсено от виденията с поколенията на лукавия, които Исус ми разкри във втория от скъпоценните камъни на Отческата Мъдрост. Когато човешкото сърце види подобни видения, то не може да не извика към Исус:

“Господи мой, защо? Защо са се родили тези поколения на лукавия? Къде е силата, която ги е родила? Защо изобщо е станало възможно да се родят?”

Ето такива въпроси започнаха да викат от сърцето ми. Защото Исус ми бе показал поколенията, сиреч, следствието, но не и причината за тяхното раждане. И аз, като се намерих до моя Господ в Небесния дом на Агур, се обърнах към Него, за да Го питам. А Той, видял очите ми, побърза да ми отговори:

“Виждам всичките ти мисли! И сега ти казвам, че дяволът не би родил и едно от човешките сърца, ако на земята не беше избуяла всичката му ненаситност. А ти знаеш ли какво е ненаситността?”

“Господи мой! Самата дума подсказва, че става дума за състояние, при което няма никаква пълнота. Защото ситостта е пълнота, задоволеност и удовлетворение. Докато ненаситността е като черна дупка, която поглъща, без да може да се засити...”

Исус се усмихна на думите ми, а след това продължи да ми говори, като ми казваше:

“Някога Луцифер беше служителят Денница. Засеняващ херувим, син на Огъня и Светлината. Докато беше угоден на Сърцето на Отца Ми, той беше съвършен в постъпките си. Но когато стана мерзост пред Бога, той беше отхвърлен и проклет. И ето - ненаситността е печатът на Божието Вечно проклетие върху дявола. Тя е изворът на дяволското битие. Негов духовен затвор, негова орис и негово самоунищожение.

Как мислиш? Ако дяволът живее в този мрачен духовен затвор на своето проклето битие, то няма ли ненаситността му да покаже белезите си на земята?"

"Така е, Исусе!"

"Виж тогава третият от Божиите скъпоценни камъни, които Отец Ми даде на слугата Си Агур. Защото отпред стените на този скъпоценен камък се открива всичката ненаситност на Сатана..."

След последните Си думи Исус протегна десницата Си и взе третия скъпоценен камък. А след това от камъка излезе Небесен лъч, който изтегли мен и Господ в самата му сърцевина. И ето, че Спасителят с необикновено сериозен Глас вече ми казваше:

"Бъди внимателен, за да забележиш и проумееш всичко, което ще ти се открие пред стените на този скъпоценен камък. Защото за видяното тук, Агур записа:

"Три неща има, които са ненаситни, - дори четири, които не казват: Стига! - Адът и неплодната утроба, земята, която не се насища с вода, и огънят, който не казва: Стига..."¹⁰

И ако някой би имал погледа на Агур, та да види онова, което той видя, то непременно такъв вече е бил отнет от Отца Ми, за да бъде далече по-горе от битието на дявола, във Вечния Живот на Човешкия Син. А сега виж и самите стени..."

Едва изслушал думите на моя Господ аз погледнах с вълнение пред стените на камъка. И ето, че очите ми видяха картини, които поразяваха цялото ми въображение. Защото от първата стена пред очите ми се разкри адът. Той беше уподобен като раззината челюст, в чието дъно пламтяха страшни пламъци. В самата челюст падаха неизброими множества от човешки души. И в мига, когато се докосваха до пламъците, те изчезваха от погледа ми, а на мястото им идваха нови и нови. Падайки в огъня, те го правеха да ври и кипи всред кълба от пушеци и дим. А всичко това продължаваше отново и отново, без никак да свършва.

Но ето, че Господ докосна гърба ми, за да видя картината пред втората стена на камъка, която беше не по-малко ужасна. Защото в нея очите ми

¹⁰ (Притчи 30:15)

видяха жена, простряла остри нокти към собствената си утроба. И при все, че към утробата ѝ идваше семе от Небето, което да я направи да зачене, тя протягаше остриите си нокти и убиваше зачатия плод. След това вдигаше ръцете си нагоре, като молеше отново да зачене. И при все, че и при повторния ѝ вик от Небето идваше ново семе, което зачеваше в утробата ѝ, тя мигновено сваляше ръцете си и бързаше да убие зачатото, тъй че очите ми виждаха една постоянно действаща проклетия на смърт, която оставаше утробата на жената да бъде безплодна.

И този път Исус докосна гърба ми, за да гледам на картината отпред третата стена на камъка. А тогава очите ми видяха Небесни облаци, от които се изливаше дъжд върху изсушена и напукана земя. Но при все, че дъждът беше пороен, пак пукнатините на земята поглъщаха водата. Когато дъждът спираше да вали, земята отново изглеждаше изпръхнала, стояла сякаш цели векове в безводие. Така, най-сетне, погледнах и четвъртата стена на камъка. А тогава очите ми видяха огън, чиито пожари бушуваха твърде страшно. Край самия огън пъплеха уплашени човеци, които искаха да спрат огъня, но не можеха. В безумието си те хвърляха на огъня дърва, сено и слама. Но от това огънят ставаше все по-силен и силен. А накрая огънят подпали самите човеци, като ги изгори и изпепели сърцата им. Това ме накара да се обърна към Господ и да Го попитам:

“Какво ми даде да видя, Исусе? Та сега сърцето ми е разтърсено и ужасено от тия проявления на дяволската ненаситност. Как да ги разбирам, Господи?”

В отговор Исус ми каза:

“Разбирай тия проявления така, щото да знаеш, че с всяко от тях дяволът държи човеците в собственото си битие. Но отсега ти казвам, че тия четири проявления са Беззаконието, Безплодието, Безводието и Безумието. Но нека първо да ти покажа какво е Беззаконието. Защото то е най-страшното...”

След тия думи Господ вдигна ръката Си, а в камъка се отвори светъл пролом на Духа. След това двамата с Него тръгнахме, за да видя какво представлява ненаситността на ада, която е самото Беззаконие.

Едва излезли отпред първата стена, Господ ме загърна със Святото Си присъствие, като ми каза:

“Сега ще дам на Моите да видят тайна, която никога не е била проумявана напълно. Защото това е тайната на Беззаконието. И ти, като гледаш на този ненаситен ад с раззинати челюсти, кажи Ми:

Коя е причината толкова много човешки души да падат в него?”

“То е ясно, Исусе! Хората падат поради Беззаконието, на което са предали сърцата си. Защото така дяволът ги е завладял напълно...”

“А каква е същината на Беззаконието? Понеже мнозина не могат да разберат, че има разлика от това да си против Закона и да си без Закона. Защото Аз, като пролях кръвта Си, дойдох да ходатайствам за престъпниците, но не и за беззаконните. Понеже престъпниците са нарушавали Закона, а беззаконните изобщо нямат Закон...”

Слушах думите на Господа и те ми се сториха твърде дълбоки. Ето защо Го попитах:

“Да разбирам ли, Господи, че престъпниците всъщност са вършили противозакония, понеже са стояли против Закона?”

“Точно така Ме разбирай, момчето Ми. И отново размисли и Ми кажи: Защо Аз ви предупредих в Евангелието, че ще се умножи Беззаконието, а не противозаконието? Кой е този, който пръв остана без Закон и се явява като първи беззаконник на земята?”

“Господи мой, това е дяволът!”

“Разбираш ли тогава, че целта на дявола не е толкова човеците да бъдат против Закона, колкото да останат без Закона, написан на сърцата им?

Защото против Закона те биха били противозаконници, а без Закона те стават беззаконници. И ако някой съгреши, та да го изобличава съвестта му, то такъв не показва ли, че стои против Закона, понеже и Законът все още стои против него?”

“Така е, Господи Исусе! Понеже е гузен и няма никакво спокойствие...”

“А какво става, когато някой съгреши, но няма Закон, който да го изобличава в сърцето му? Какво става с човек, който върши греха си явно и никак не се притеснява за сетнината си?”

“О, Господи мой! Такъв човек вече ще е с прегоряла съвест, способен на едни по-тежки и ужасни грехове от греховете на всичките човеци...”

“Иди тогава и предай на всичките Ми братя и сестри, че адът става ненаситен тогава, когато човеците прегорят съвестта си и изгубят Закона, написан на сърцата им. Тогава те вече вършат беззакония, а не противозакония. И ако съвестта у човека е тая, която му шепти и казва “Стига”, то Беззаконието никога не казва “Стига”. Защото престъпленията са греховете на човеците против Закона, докато престъпленията на Сатана са беззаконни! И ако Аз предупредих всички, че ще се умножи Беззаконието, то го сторих да разберете, че в последните времена дяволът ще събере около себе си човеци, които да вършат не своите грехове, но неговите лични беззакония против Бога и Отца. Защото греховете на човеците оскверняват душата, но греховете на дявола разрушават духа.

Виж тогава колко ненаситен е този ад. И като го гледаш, спомни си думите на Агур, че адът е, който не казва “Стига”...”

Отново гледах към раззинатите челюсти на ада и към множествата, които падаха в него. И аз с глас през плач казах на Исус:

“Как да проглася това, Господи мой? Как да обясня на човеците, че ако плътското блудство е престъпление против Закона, то блудството с Вавилон е Беззаконие? Как да им обясня, че ако някой убие човек, той става убиец поради Закона, който повелява “Не убивай”, но ако някой прободете Тебе и Твоето божествено присъствие, той върши Беззаконие? Как да им обясня, че ако някой открадне дреха или вещь, той се осъжда от Закона като крадец, понеже Законът повелява “Не кради”, но ако някой краде Спасението и Благодатта, то такъв се подвизава в греховете на самия дявол?

И защо, Господи мой, на Беззаконието не се въздава приживе, докато на престъпленията по Закона се въздава веднага?”

В отговор Господ изтри сълзите ми като казваше:

“Ако някой слуша Гласа Ми, той ще разбере, че греховете против Закона са видими, понеже са човешки, докато грехът на Беззаконието е невидим, понеже е дяволски. И ако Моята кръв

прощава греховете против Закона, тя няма да прости греховете на Беззаконието. Защото да простя греховете на Беззаконието ще рече да реабилитирам самият Сатана, който стана първият беззаконник. Но Аз не станах дяволски син, за да прощавам греховете на дявола и дяволските чеда! Аз станах Човешкият Син, за да простя греховете на човешките чеда! Защото греховете на човешките чеда са против Закона, докато греховете на дяволските чеда са Беззаконие.

Но ти сега върви след Мене. За да видиш втората тайна на дяволската ненаситност. Понеже е тайната на Безплодието..."

След тези думи на Исус ние преминахме пред втората стена на Божия скъпоценен камък. И очите ми отново видяха жената, която протягаше ръцете си към Небето и искаше да зачене. А Исус, като я посочи, ме попита:

"Виждаш ли тази жена? Виждаш ли как протяга ръцете си към Бога и иска да зачене?"

"Да, Исусе! Виждам я! - отговорих аз, а Господ отново продължи да ми говори, като казваше:

"Знай тогава, че ето така изглежда всяка човешка вяра в Бога. Но Аз сега ти казвам да предупредиш всичките Божии чеда, че Небето не зачита човешката вяра в Бога, но само и единствено Божията Вяра в човека. Затова продължи да гледаш какво ще се случи с човешката вяра..."

Отново гледах към жената, когато моят Господ я приближи. И като докосна с ръка утробата ѝ, направи я да зачене божествения зачатък. А след това ми каза:

"Ето, Стефане! За свидетелство против нечестивите Аз послушах човешката вяра и дадох божественото зачатие на Емануил. Но Тоя Емануил ще иска да расте. А как расте Той, момчето Ми?"

"О, Исусе! Емануил расте с даване, понеже е Плод на Божията Благодат!"

"Виж тогава дали човешката вяра ще иска да дава, както дава Божията Вяра..."

Отново погледнах утробата на жената, когато видях как Плодът Емануил поиска да расте. Той изпрати светли лъчи към очите, ръцете и главата на жената, но тя им се възпротиви.

“Давай, отдавай, раздавай! Искам да раста и да се родя!” - шепнеше Плодът в утробата. Но жената никак не зачете Гласът на Плода. Наместо това извика:

“Не искам да давам от Бога! Искам само да взимам от Него! Още, още, и още...”

В тоя миг Плодът отново се надигна, като извика на жената:

“Давай! Защото ако не даваш, ще Ме изгубиш...”

А тогава жената простря остриите си нокти към утробата. И като душеше Плода, вече Му крещеше:

“Недей да ми пречиш да искам от Бога, защото ще Те унищожа! Чуваш ли?”

Така жената стисна с всичка сила Плода, докато Го задуши, тъй че божественото присъствие и Святият Дух се въздигнаха от нея. Тя вече беше убийца, обречена да остане безплодна. Но жената никак не знаеше това. Напротив - като вдигна ръцете си, викаше с всичката си страст:

“Дай ми, Господи! Дай ми още, още, още...”

Вече знаех в сърцето си, че Господ никога повече няма да й даде. Защото това беше човешката вяра в Него, а не Неговата Вяра в човека. И докато сърцето ми плачеше поради ужаса на видението, Господ докосна главата ми, като ми казваше:

“Разбра ли най-сетне какво е безплодната утроба?”

“Да, Исусе! Това е човешката вяра, която никога не казва “Стига”. Това е убиецът-егоизъм, който обрича на безплодие всичките сърца, които го любят. Това са дъщерите на пиявицата, за които Агур напомни в посланието си, като каза:

“Пиявицата има две дъщери, които викат “Дай, дай”...”

Но такива пиявици, колкото и да смучат от Твоята кръв, в крайна сметка ще бъдат посочени като убийци на Божия Плод, останали безплодни до века...”

В отговор Исус ми каза с твърд Глас:

“Иди и предупреди всичките Ми братя и сестри да се отрекат от човешката вяра в Мене, за да приемат Моята Вяра. Защото Моята вяра е раждаща вяра. Вяра, с която Човешкия Син даде Живота Си

за Спасението на света. Вяра, с която заповядах на всички ви, като казах:

“Това е Моята заповед, да се любите един друг, както Аз ви възлюбих. Никой няма по-голяма любов от това щото да даде живота си за приятелите си...”¹¹

И ако вие не се научите на тази Любов с Моята Вяра, то тогава сте станали пленници на ненаситното Безплодие, роби на егоизма си и убийци на божественото зачатие...”

След тези Свои думи Исус вдигна ръката Си и посочи към третата стена на Божия скъпоценен камък, като ми казваше:

“А сега, след като ти показах Беззаконието и Безплодието, нека да ти покажа и Безводието. Понеже то е твърде ясен белег за отстъпилите църкви на последното време...”

Така Господ тръгна напред, а аз Го последвах. И ето, че двамата с Него вече стъпвахме на суха и спечена земя, по която личаха огромни пукнатини, поради дългата суша. А Исус, като посочи към растения, които изсъхваха в земната жега, ми каза:

“Послушай воплите на тия растения. Понеже ще Ме призоват и ще искат дъжд от Небето...”

И действително, че след думите на Исус аз чух самите стенания на растенията. Те гледаха към Небето и призоваваха Бога, като казваха:

“Прати ни дъжд, Господи! Освежи чедата Си! Дай влага на корените ни!”

Послушал гласовете на растенията, Господ простря ръката Си и призова дъждовете на Святия Дух. И ето, че небосводът се покри от дъждоносни облаци. А дъждът на Духа започна да се излива като порой над самата изпръхнала земя. Това накара растенията да извикат възторжено:

“Алелуя, Алелуя!”

Дъждът прииждаше все повече и повече, докато се превърна на вадички, които тръгваха по земята. Но ето, че вадичките потънаха в пукнатините от сушата, тъй че растенията отново оставаха без влага. И колкото и да валеше дъждът, толкова земята не се насищаше, но мигновено поглъщаше всичките дъждовни капки. А растенията изглеждаха

¹¹ (Йоан 15:12-13)

все така изсъхнали. Това ме накара да реагирам и да извикам към Исус, като Му казах:

“Господи, какво е това недоразумение? Защо при толкова дъжд тия растения остават в Безводие?”

А Исус, сочейки пукнатините на земята, ми отговори, казвайки:

“Виждаш ли тези пукнатини?”

“Да, Господи мой! Защото те са, които ненаситно поглъщат дъжда, така че не остава влага за растенията...”

“Каква е тая почва? Божия ли е тя или е на света? Иди и разрови около растенията, за да видиш къде са пуснали корените си...”

Със свито сърце се приближих до самите растения. И като се опитах да разровя почвата и пукнатините, видимо изплаших няколко змии, които изскочиха от самите пукнатини. Тогава разбрах в сърцето си, че това не беше почвата на Евангелието, но почвата на света. Затова с болка казах на Исус:

“Господи мой! Не изсъхват ли сърцата, които стоят в света и го любяат? И не са ли тия пукнатини на земята ясното доказателство колко голяма е пропастта между Твоя Дух и духа на света?”

“Точно така е, момчето Ми. И ето затова земята не се насища с вода и растенията изсъхват. Те искат някак си хем да не са отделени от света, хем да не са отделени от Бога. И като се насаждат в почвата на света, поставят пукнатини между себе си и Бога. Затова и дъждът изтича в пукнатините и земята никак не се насища с вода. Защото колкото и Благодат да ви излее Отец от Небето, тя няма да ви ползва, когато не сте в почвата на Божието Евангелие, но в почвите на светския дух. Ето, предупреждавам ви:

Отец Ми сее Своите растения само на почвата на Духа, която е Божието Евангелие. Само тази Божия почва се насища с Дъжда на Благодатта и прави растенията да дадат плодовете си. Всяка друга почва, рано или късно, ражда други растения. А всяко растение, което Моят Небесен Отец не е насадил, ще се изкорени. И ако християни продължат да живеят с цената на компромиса, като сменят Духа на Бога за духа на света, то такива ще останат не

просто ненапоени, но ще се видоизменят, за да се превърнат в тръни и плевели...”

Слушах думите на Исус и продължавах да гледам пукнатините на сухата земя. Тогава разбрах в сърцето си, че това беше едно от най-страшните Божии проклетия, постигнало охладнелите светски църкви. Проклятие, при което колкото и да бъдат напоявани, ще останат сухи, докле обичат дявола и почвите му. Но ето, че Господ отново се приближи до мен. И като утеша сърцето ми, отново ми каза:

“А сега нека да те заведе и пред последната, четвърта стена на Божия скъпоценен камък. Защото там се намира онази ненаситност на дявола, която се дължи на Безумието...”

Отново тръгнах след Исус и ето, че нозете ми застанаха пред самата стена. А там беше твърде страшно. Защото навсякъде пред очите ми гореше огън. И пламъците му - разяждащи и хищни - поглъщаха всичко, което стоеше на пътя му. Това накара Господ да съблече мантията Си и да ме покрие с нея за защита, от която ме лъхна прекрасната прохлада и свежест на Сион. А след това, като вдигна ръка и посочи напред, вече ми казваше:

“Виж сега човеците, които стоят пред този страшен огън и забележи как ще поискат да се преборят с него...”

Погледнах към Господния показалец, когато забелязах и самите човеци. Суетейки се пред огъня и кършейки ръце, те взимаха дърва и ги хвърляха в огъня, като си крещяха един на друг:

“Да угасим тия пламъци, преди да ни изгорят...”

Това бе пълно безумие. Защото те не гасяха огъня, но го подклаждаха още повече. А около тях се събраха и други човеци, които носеха бали със слама и сено. И те, по подобие на първите, хвърлиха сеното и сламата в огъня, тъй че още повече го разпалиха. Това ме накара да се ужася в сърцето си и да попитам Господа:

“Какво става, Исусе? Защо човеците в това видение са така безумни пред огъня? Защо са излъгали сърцата си, че с дърва, сено и слама могат да спрат огъня, когато всъщност допълнително го разгарят?”

А Исус ми отговори:

“Когато някой няма водите на Святия Дух, за да угаси огъня на любовта към света, то тогава самата горещина го измамва. И той решава в сърцето си, че ще победи света с нещата на света.

Ето така отстъпилите църкви на последното време решиха, че ще победят светския просперитет с църковен просперитет. Светските дипломи - с дипломи по теология. Светската търговия - с църковна търговия. Никой от измамените не видя и не проумя, че основен режисьор на тяхното безумие беше огънят, който не казва “Стига”. Иди тогава в подобни църкви и чуй дали някой ще извика от амвоните им:

“Стига вече с тоя просперитет, понеже е същинско сребролюбие! Стига вече с тази теология, понеже е грим на Езавел! Стига вече с тази търговия, понеже е беззаконие и хула против Бога! Стига, стига, стига...”

Ще извика ли някой в тези църкви “Стига”, когато са станали пленници на огъня, който не казва “Стига”?”

“Не, Исусе! Никой няма да извика! Напротив - ще хвърлят дърва, сено и слама по подобие на човеците във видението...”

“Ето това е Безумието! То е измамата на дявола, който привлича човеците да го победят на негова територия с неговите способности и средства. А може ли някой да победи дявола на територията на неговия огън и с неговите способности? Няма ли още повече да разпалят огъня му? Ето, казвам ти, че безумието на тщеславните църкви вече стига апогея си. Защото на техните бляскави конференции лидерите им правят именно това:

Хвърлят дървата, сеното и сламата, сиреч, неутвърдените души, в същинския огън на дявола. В любовта по света и всичко, що е в света. Ще кажат ли тогава дървата, сеното и сламата “Стига” на огъня, който ги изпепелява? И ще си спомни ли някой от тия безумци що ще рекат думите на Апостола Ми Павел:

“Защото никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос. И ако някой гради на основата злато, сребро, скъпоценни камъни, дърва, сено, слама, всекиму

работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита работата на всекиго каква е..."¹²

Кажете Ми тогава! Каква Основа съм Аз?"

"О, Исусе! Ти Си Отбраният Камък от Сион!"

"А този огън на лукавия скъпоценни камъни ли гори или нещо друго?"

"Не, Господи! Той изгаря дървата, сеното и сламата!"

"Иди тогава и предупреди всичките Ми братя и сестри с най-сериозните думи, които полагам в сърцето ти:

От днес и до свършека огънят на дявола ще гори безумните дървета. Понеже тези са, които се отсякоха от Корена Давидов, за да любят света и всичко, що е в света. От днес и до свършека огънят на дявола ще гори безумното сено и безумната слама! Понеже тези са, които повехнаха в пътищата на богатството поради изсушителния вятър на лукавия! Но от днес и до свършека всяко Злато и Сребро от Сион, и всеки скъпоценен камък на Отца, ще имат силата да кажат "Стига" на дяволския огън. И като издърпат пленниците от Огъня, ще възвърнат мнозина в Пътя на Божията Правда, при скъпоценните камъни на Божията Мъдрост!

Аз скоро ще посветя пророка Си относно останалите скъпоценни камъни на Моя Отец! А сега заповядвам на всички ви да започнете да утвърждавате сърцата си в Твърдостта, с която Отец Ми ви посети чрез страниците на тази книга! Защото там, където Твърдостта извърши съвършено делата си, ще се явят последните скъпоценни камъни! За да Ми бъдат Слава и великолепиe! Вечна радост и Вечна Любов на Сърцето Ми! Аз го изговорих! Аз го изрекох!"

¹² (I Коринтяни 3:11-13)

МЪДРОСТТА НА АГУР II

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Аз зная, че Божиите чеда с нетърпение са очаквали продължението на пророческите видения, свързани с Мъдростта на Агур. И като са принасяли своите молитви за благоуспяването на пророческото слово, са укрепвали сърцата си в трите скъпоценни камъка, които Отец даде на всички нас в голямата Си Благост и Милост. Аз също стоях пред моя Господ и очаквах Неговото идване и водителство. Междувременно трябваше да изпитам една продължителна серия от дяволски отмъщения, които бяха като болезнени стрели, насочени против сърцето ми. Но този път в болката на самото страдание за Исус аз усетих, че дяволът е не просто заплашен. Не! Той вече е съкрушен в себе си. Понеже самото скриване на Божиите хора в скъпоценните камъни на Бога и Отца ще го лиши веднъж завинаги от възможността да лъже, мами и разрушава живота им.

Помисли върху това, братко мой! Помисли върху прекрасното състояние да бъдеш скрит дълбоко в Светия Дух. И като пребъдваш в Него като скъпоценен камък, да знаеш, че духът на тоя свят не може да те докосне, нито пък ти можеш да го докоснеш. Това е не просто Твърдост, която е извършила делото си свършено. Това е твоето обличане и изпълване с Божията Мъдрост и Божия Разум, които стават вечен печат на Божието благоволение върху сърцето ти. Печат, с който заявяваш на дявола:

“Няма мъдрост, няма разум, няма съвещание против Господа...”¹³

Защото намерил ли е някой мъдрост и разум, та да строши Божии диаманти или да потъмни блясъка им? Намерили ли са разум глинени гърнета за непочтена употреба или изпечените глинени тухли в кулата, та да счупят камъни, родени в Огъня на Всемогъщия?

Но ето затова отново ти казвам, че дяволът е напълно съкрушен. И аз нямаше да зная всичко за неговото пълно съкрушаване, ако Господ отново

¹³ (Притчи 21:30)

не беше дошъл към сърцето ми, за да ми говори. Чуй тогава думите, които Исус каза на сърцето ми, миг преди да ме посвети в разбирането за останалите скъпоценни камъни на Бога и Отца. Ето какво ми каза Той:

“Ти трябва твърде много да си възраждан в сърцето си. Защото измежду многото книги, които Отец Ми заповяда да напишеш, тази последната е най-скъпоценната...”

“Защо, Господи мой, тази книга е най-скъпоценната?” - попитах аз. А Исус ми отговори, казвайки:

“Ти ще разбереш отговора на въпроса си, като се замислиш, че всичкото пророческо слово, което ти се даде, беше Моят призив да излезете от блудницата Вавилон и да се закрепите в Святия Ми Дух. Онези, които послушаха Гласа Ми и излязоха, срещнаха твърде много вятър от гонение, омраза и презрение. Те трябваше да наситят сърцата си с всичката човешка и бесовска ярост и така да уподобят на себе си Моите кръстни рани.

Но ето, че идва миг на Вечна утеха. Миг на пълното скриване. Миг на пълното утвърждаване. И именно на тези мигове отговарят скъпоценните камъни на Отеческото разпознаване. Защото оня, който се намери в тях, изпълва се със Светлината и Твърдостта им и сам заблестява като скъпоценен камък от Сион. Тъй че отпосле каквото и зло да сторят противниците Ми с такъв камък, те да се съкрушат и пръснат, а камъкът да прослави и възвеличи Името Ми. Не съм ли говорил с такива думи на всичките Си братя и сестри?”

“О, Господи мой! Спасителю на сърцето ми! Ти наистина Си говорил на сърцата ни с такива думи. Защото яви Себе Си като Камъка на Отца, Избран и скъпоценен. И на тия, които Те мразеха и ненавиждаха, каза:

“Не сте ли никога прочели в писанията тая дума: “Камъкът, който отхвърлиха зидарите Той стана глава на ъгъла; от Господа е това. И чудно е в нашите очи”? Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас, и ще се даде на народ, който принася плодовете му. И който падне върху тоя Камък ще се смаже; а върху когото падне, ще се пръсне...”¹⁴

¹⁴ (Матей 21:42-44)

Исус се усмихна на цитираните стихове, а след това продължи да ми говори, като казваше:

“Разбират ли Моите братя и сестри, че едни вече паднаха върху Камъка, понеже Той ги препъна с думите Си?

И като паднаха, бяха смазани, за да не се изправят никога. Понеже бяха и остават непокорни на Божието Слово.

Проумяват ли Божиите чеда, че мнозина други опозоряваха Камъка с думите си, та да Го направят да падне?

Но Камъкът, като падна, пръсна ги. Понеже бяха прави в собствените си очи. За да се сбъднат именно Господните думи, че които паднат върху Камъка, ще се смажат, а върху които Той падне, ще ги пръсне.

Какво тогава остава за Моите, които слушат Гласа Ми? Какво друго да остава за просветените чрез Светлината, освен да възлюбят Камъка и да се съградят върху Него?

Ето затова ти казвам, че тази книга, която ти се дава от Небето, е най-скъпоценната. Понеже Отец е дал на Сина Си да бъде Камъкът, Който събира в Себе Си Светлината на седем Небесни камъка. И ако някой вярва в Мене, за да Ме следва и да Ми се покорява, той непременно ще се изпълни със Светлината и Твърдостта Ми. Но за теб е малко нещо да слушаш с ушите си, когато можеш да видиш всичко с очите на сърцето си. Затова нека сега да те въздигна горе. За да видиш Небесният Ерусалим така, както никога не си го виждал...”

1. ВИДЕНИЕТО С ОГНЕНИТЕ КАМЪНИ В НЕБЕСНИЯ ЕРУСАЛИМ

След последните Си думи Господ ме прегърна със силните Си ръце, като ме въздигна със Себе Си. И ето, че твърде скоро пред очите ми се появи Небесният Ерусалим...

Братко мой! Верни ми приятелю!

След стотици видения, дадени ми от моя Господ, аз смея да твърдя, че никога не бях виждал Небесният град на Бога в такава Светлина и великолепиe, както го виждах в тоя миг. Защото целият град приличаше на един огромен скъпоценен камък, в чиито вътрешности блестяха милиони светлини. И аз, изгубил ума и дума от поразителната красота на града, едвам събрах няколко думи в устните си, та да кажа на Исус:

“Какво е това чудо, Господи мой!”

А Исус, като вдигна десницата Си и посочи напред, вече ми казваше:

“Ти нарече градът Ми чудо и той наистина е чудо. Не просто чудо, но чудото на всички чудеса. Защото тук е сетнината на всичките чудесни мъже и жени по Божието Сърце, които станаха скъпоценни камъни на земята, за да се съградят като такива и на Небето. Но Аз сега искам да отвориш докрай очите на сърцето си. Защото те доведох тук, за да видиш не явното, но скритото. И ти сега върви след Мене. Понеже двамата с теб ще тръгнем всред всичките скъпоценни камъни на Небесния Ерусалим...”

Така Господ вече стъпваше по улиците на Небесния град, а аз с огромно възхищение Го последвах. Така забелязах по-отблизо скъпоценните камъни. Това бяха Божии праведници, имащи ореоли на Божия Святост и Твърдост. Самите ореоли, приели формата на изящни кубове, се докосваха един до друг. А при самото докосване по съвършените линии на кубовете пламваха хиляди искри от Любов и доверие, искреност и Истина. А когато кубовете съединяваха краищата си, те мигом се вливаха един в друг, а сърцевините им заблестяваха от Божий Огън. Тогава пламъците на Огъня

нарастваха от самите им сърцевини, като се докосваха едни с други. Това ме накара да попитам моя Господ:

“Какво ми даваш да видя, Исусе? Какъв е тоя Огън в сърцевините на Божиите скъпоценни камъни, който видимо се разгаря когато те се докосват? Как да разбирам тези пламъци, които се търсят едни други?”

А Исус ми отговори:

“Отец Ми е Архитектът на Моя град. Той е, Който е създал скъпоценните камъни за неговото построяване. Но сега виж и проумей, че Огънят на Отца Ми в сърцевината на самите камъни създава тайнството на тяхното пребъждане. Понеже колкото повече те се докосват, толкова повече искат да се докосват. И ти няма да разбереш напълно видяното, ако не те поставя като един от тях...”

След тези Свои думи Господ простря ръката Си към сърцето ми и само след миг Огънят на Отца премина по Исусовите пръсти, като се разгоря в мен. И ето, че аз също се видях като камък. А тогава Господ ми заповяда, казвайки:

“Иди и се докосни до който и да е от камъните, които виждаш пред себе си...”

Едва чул сладките думи на Исус, аз се приближих до един от Божиите камъни. И ето, че в мига, когато го докоснах със стените си, той се обърна към мен. А тогава Огънят от сърцето му тръгна към моето сърце. И в мига, когато пламъците ме докоснаха, аз чух прекрасни думи, с които камъкът ми казваше:

“Любя те, братко! Сърцето ми люби Огъня на Отца, който виждам в тебе!”

От думите на камъка сърцето ми буквално се разтопи от Огън. И аз, като прострях огнените пламъци отсред самия себе си, му отговорих:

“И аз те любя, братко мой! Понеже сърцето ми е влюбено в Огъня на твоето сърце...”

След последните ми думи самият Огън на Всемогъщия свърза стените на моя камък със стените на камъка на Божия праведник до мен. А когато сърцата ни горяха в едно, дочух Гласа на Бога и Отца, Който ни казваше:

“Любя ви, чеда Мои! Понеже сте едно, както Аз, Исус и Духа Едно сме!”

По-прекрасни и живителни думи сърцето ми едва ли можеше да чуе. И аз, като се обърнах към моя Господ, попитах Го:

“Какво ми направи ти, Господи? Как така ме съгради в Твоя чудесен град? Как така ме направи, та да се съединя с тоя Твой брат?”

А Исус, като протегна ръката Си и докосна с показалец пламъците в сърцето ми, каза:

“Огънят, Стефане! Всичко е от Огъня! Идва от Огъня, живее чрез Огъня и пребъдва в Огъня. Затова този Мой град е изграден от огнени камъни. Понеже в Огъня всички те са свършени и съединени. Но ти сега има да видиш още една дълбока тайна, която е тясно свързана със скъпоценните камъни на Отческото разпознаване. Затова тръгни след Мен, за да ти я покажа...”

След тези Свои думи Господ хвана ръката ми, като ме изведе до самото Свято място на Бога и Отца, в подножието на Хълма Сион. И като посочи напред с ръката Си, вече ми казваше:

“Виж сега самата ковачница на Отческата Мъдрост. Понеже именно тук Отец Ми създава огнените Си камъни...”

Погледнах натам, накъдето сочеше Господния показалец, когато видях място, пламнало в Огън. А вътре в самия Огън сърцето ми видя Небесна девойка, която въртеше в ръцете си Пламенен Меч. И със самото острие на Меча девойката отсичаше камъни отсред самия Огън. И когато тя създадеше някой от скъпоценните камъни, преминаваше с острието на Меча по самите му страни всред порои от милиони искри. Така острието на Меча изглаждаше всички страни на камъка. А когато камъкът видимо беше готов, от недрата на самата Отческа ковачница бликваха води, кристални и пречисти. И девойката потапяше камъка във водите, а блясъкът от водите покриваше камъка с изящен шлайф. Чудото наистина се случваше. Защото от Огъня излизаше скъпоценен камък, готов да бъде съграден в Небесния Ерусалим. Това ме накара да падна на коленете си и да попитам Исус:

“Защо ме доведе тук, Господи? И как да разбирам онова, което стори Мъдростта с Пламенния Меч в ковачницата на Отца?”

Господ се усмихна с голяма Благост и нежност на думите ми. А след това ми каза:

“Нали не мислиш, че в Небесния Ерусалим биха попаднали случайни камъни? Но ето, Аз те доведох тук, за да кажа чрез теб на всичките Си братя и сестри, че Мъдростта на Отца е тая, която чрез Пламенният Меч ви превръща в скъпоценни камъни.

Някога в началото тая Мъдрост създаде и въздигна едно духовно величие, като го постави на Хълма Сион, пълно с красота и съвършено по хубост. Но величието се обърна против Мъдростта на Отца Ми. И като презря Твореца в сърцето си, надигна се против Него. А тогава Отец Ми заяви против това величие, като каза:

“Ти си печат на съвършенство, пълен си с мъдрост и съвършен по хубост. Ти бе в Божията градина, в Едем; ти бе обсипан с всякакви скъпоценни камъни; със сард, топаз, диамант, хрисолит, оникс, яспис, сапфир, антракт, смарагд и със злато; направата на тъпанчетата и на свирките ти е била приготвена за тебе в деня, когато си бил създаден. Ти беше херувим помазан за да засеняваш; и Аз те поставих така щото беше на Божия свят хълм; ти ходеше всред огнените камъни. Ти бе съвършен в постъпките си от деня, когато бе създаден, догдето се намери беззаконие в тебе. От много голямата ти търговия напълниха всичко всред тебе с насилие, и ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм, и те изтребих отсред огнените камъни, херувиме засеняващи!” ¹⁵

Знайте тогава, че ако Отец Ми изтреби Сатана отсред огнените Си камъни, пак Той постави огнените Си камъни за свидетелство против беззаконния. И ако някой иска Хляб за вярата си и Вода за разума си, то такъв нека знае и проумее, че:

Божии чедра са огнените камъни на Отца, които всякога служат за свидетелство против дявола и неговите поколения!

Разбирате ли тогава защо ви давам тези видения чрез пророка Си? Разбирате ли защо Отец Ми ви даде достъп до скъпоценните камъни на Своето разпознаване? Не затова ли, за да бъдете познати

¹⁵ (Езекиил 28:12-16)

от Мъдростта Му, като последните скъпоценни камъни на Хълма Сион? Не затова ли, за да бъдете поколението, което ще покаже превъзходството на Божията Мъдрост и Твърдост над всичкото опако и извратено поколение на земята?

Ето, Аз ще посветя пророка Си относно останалите скъпоценни камъни на Отческата Мъдрост.

Блажени и святи всички, които се изпълнят със Светлината и Твърдостта на тия камъни. Защото такива, като се явят в Отческата ковачница, ще станат последните огнени камъни на Святия Божий Хълм. Аз, Господ и Бог на Моята Църква, ще посоча такива, за да ги призова! Аз, Господ и Бог на Моята Църква, ще помажа такива, за да ги утвърдя! Аз, Господ и Бог на Моята Църква, ще въздигна такива, за да ги прославя!”

2. СЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК НА РАЗПОЗНАТАТА НЕПОСТИЖИМОСТ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Искам да знаеш, че от последното изречение на предишната глава до първите думи на тази премина една седмица. Седмица на натиск до пръсване. Седмица на главоболие и болки в костите. Седмица, в която разбрах, че залогът на тази последна пророческа книга е твърде голям. Не по друга причина, а именно поради тази - че Божиите чеда ще се утвърдят като скъпоценни камъни на Бога и Отца.

Какво ли не би дал дяволът, за да продължи да има глинени и тухлени човеци? Какво ли не би платил, за да има в изобилие от хора с падналото Адамово естество, които не са преживели новорождение и просветяване с Божията Светлина?

Истината е, че дяволът не се радва на онези, които има. Не! Той рикае ужасно поради тези, които вече е изгубил. И аз искрено ще се радвам, ако виденията в тази пророческа книга увеличат нещастieto на дяволското сърце, както и щастието на Божието Сърце.

А сега нека да продължа с онова, което толкова дълго трябваше да изстрадам в духа и сърцето си. Господ отново беше до мен. И като ме докосна с ръката Си и отне всичката ми болка и страдание, вече ми казваше:

“Когато един херувим е живял достатъчно дълго сред огнените камъни в Сион, а след това е бил обърнат на пепел по земята, то няма как Божиите видения да не предизвикат яростта му. Ето затова ти преживя тези дни на утеснение и твърде голямо гонение.

Но кажи Ми, Стефане! Биха ли се родили виденията в сърцето ти, ако не платиш цената за тяхното получаване? Би ли родила майка чедото си, ако не премине през скръб?”

“О, Исусе! Аз зная, че дяволът е готов да остави всичката си друга работа, само и само да възпрепятства Божието водителство и Духът на Божията Мъдрост и откровение. Дори сега си спомням от Словото как той

се противеше със седмици на Божия пророк Даниил, та да възпрепятства Божия отговор. Но ето затова зная, че трябва да претърпя всяко гонение и страдание, за да заслужи привилегията да дам Твоите думи на всичките ми братя и сестри...”

“Точно така е, момчето Ми. Защото, както вече ти казах, с тази книга твоят Господ дава най-скъпоценните дарове от Духа Си. Даровете, с които вие да се превърнете в скъпоценни камъни на Моя Бог и Отец. Затова нека отново да те въздигна до Небесния дом на Агур. За да видиш следващите скъпоценни камъни на Отеческото разпознаване, които трябва да изявиш на Църквата Ми...”

След тези последни думи Господ ме прегърна със силните Си ръце, като въздигна сърцето ми в Небесния Ерусалим. И ето, че очите ми отново видяха прекрасния дом на Агур и вратата му от белоснежен мрамор. А моят Господ без никакво бавене, отвори вратата и ми даде знак да Го последвам. Така двамата с Него отново влязохме в стаята, където блестяха седемте скъпоценни камъка на Отеческото разпознаване. И ето, че Исус се приближи до самите камъни, а след това се обърна към мен, като ми казваше:

“Внимавай на всичко, което сега ще се открие пред очите ти. Защото камъкът, който ще взема в ръката Си, е твърде скъпоценен поради Божията Премъдрост, която е изляла в него лъчите на цялата Отческа проницателност.

А ти знаеш ли какво е проницателността?”

“О, Исусе! Това е духовната сила на погледа да издирва незабележимото и непостижимото. Бих казал, че самата проницателност е остротата на Божия Меч, който прониква там, където човешкото сърце не може...”

Господ поклати одобрително глава на думите ми, а след това каза:

“Ако Моят Апостол Павел се молеше за всички вас любовта ви да бъде изобилно просветена и всячески проницателна, то не искаше ли той да ви види като скъпоценни камъни, които осветяват всичко незабележимо и непостижимо в човешкото битие? Ето, казвам ти, че Аз съм силен да изпълня молитвата на Апостола Си. Защото сега ще взема в ръката Си оня камък на Отческата Мъдрост, с който всички вие да разпознаете непостижимото...”

След тези Свои думи Господ протегна ръката Си и взе самият скъпоценен камък. А след това, като ми даде знак да се приближа до Него, направи така, щото от камъка излезе светъл лъч, който издърпа и двама ни в самата сърцевина на диаманта...

Едва попаднал в самия камък, аз усетих, че той е много по-светъл от останалите камъни, които вече бях познал. Самата Божия Светлина пулсираше в камъка с невероятна сила, тъй че лъчите ѝ кръстосваха кристалното пространство, като се събираха над главата ми в подобие на блестящ Меч. И аз, видял бляскавото острие на Меча над мен, с възхищение попитах Исус:

“Какво е това чудо, Господи? Какви са тези лъчи, които се събират и превръщат в Меч над главата ми?”

Чул думите ми, Господ протегна ръката Си, като взе Меча. А след това ми каза:

“Има много неща на земята, които обичат да скриват следите си, за да останат незабелязани. Но също така е вярно, че всичко, което се върши на земята, върши се под слънцето. Кажете Ми тогава! Може ли нещо да остане незабелязано за лъчите на Божия Свят Дух? Може ли Божията Мъдрост да издири незабелязаните неща, ако и те умело да скриват следите си?”

“О, Исусе! Аз имам вярата и съм напълно убеден, че от Сътворението и до днес Божиите очи са събрали с погледа си всичко, което е станало. Дали ще е полет на врабче, ромолене на ручей, цъфтеж на цвете или блясък на светкавица - Бог е видял всичко, помни всичко и знае всичко. Неговите знания са безкрайни, а спомените Му - неизследима бездна...”

Господ се усмихна на думите ми, а след това продължи да ми говори, като казваше:

“Знай от твоя Господ, че има неща и явления, които надхвърлят многократно рамките на човешкия живот. Тъй че и да иска, човек да не може да ги забележи и осъзнае. Понеже те се виждат и осъзнават само и единствено с очите на Бога и в присъствието на Неговия Вечен Живот. Някога Мъдростта на Отца даде на Агур тоя

скъпоценен камък. И когато Божият слуга се опита да разбере Светлината на самия камък, той трябваше да възкликне:

“Три неща има, които са непостижими за мене, - дори четири, които не разбирам: Следите на орел по въздуха, следите на змия върху Канара, следите на кораб сред морето, и следите на Мъж при девица...”¹⁶

Как мислиш тогава? Сляп ли е бил Агур, та да не издири и да не види онова, което му показва Божията Мъдрост? И защо, при все, че е имал скъпоценния камък на Отческото разпознаване, той отново потвърждава с думите си, че видяното е непостижимо и неразбираемо за него?”

“О, Господи мой! Слушайки думите Ти, аз разбирам, че в тоя камък той е видял погледа на Алфата и Омегата, Началото и Края. Но понеже самият Агур се е родил и живял някъде между Началото и Края, той е трябвало да признае, че видяното в камъка надхвърля многократно рамките на неговия собствен живот. Тъй че е нормално да признае, че нещата са неразбираеми и непостижими за него...”

Тук Господ отново ме попита:

“А вие? Не сте ли вие с много по-голяма привилегия от Агур? Не сте ли много по близо до Омегата, отколкото до Алфата, и до Края, отколкото до Началото?”

“Така е, Исусе!”

“Знай тогава, че именно затова Отец Ми разпечатва скъпоценните Си камъни в края на времето. Защото вие сте последното поколение на Сион, което ще се възкачи на Хълма Господен в многократно по-голяма Слава и великолепиe от тия, които имаха древните. И ето затова непостижимото за Агур ще стане постижимо за вас, и неразбираемостта за древния Божий слуга, напълно разбираемо за вас. А ти сега гледай какво ще сторя. Защото ще насоча Светлината на Меча към четирите стени на камъка...”

След последните Си думи Исус вече насочваше блестящия Меч към стените на камъка. И ето, че когато Той посочи първата стена, аз видях

¹⁶ (Притчи 30:18-19)

отпред нея могъщ орел с разперени крила. Той размахваше крилата си, а от самите му пера се дочуваше грохот, като от падащи камъни. Но при все, че чувах грохота, камъни никак не видях. В този миг Господ премести Светлината на Меча към втората от стените на камъка. А тогава очите ми видяха твърде грозна и страшна змия, която пълзеше по огряна от слънцето Канара. Простирайки пред челюстта си раздвоен език, змията съскаше, но постепенно съскането ѝ се превръщаше в човешки смехове и кикотения, при все, че човеци не видях. А Исус, като премести Светлината на Меча към третата стена, освети я, а пред нея аз видях море, чиито вълни се пореха от огромен кораб. Така вълните тръгваха встрани от кораба, като шумяха страшно, но постепенно шумът им се превръщаше във викове на прослава и тържество, и те утихваха на повърхността, но викащите и тържествуващите аз така и не видях. Така дойде миг, когато Исус простря Меча към четвъртата от стените на камъка. А тогава очите ми видяха самият мой Господ, слизащ от висините в Слава и обгърнат от Небесно сияние. Той се сниши над коленичила девица и протегна ръка, като докосваше утробата ѝ. След самото докосване, сиянието влезе в утробата, а Ликът на Царя мигновено се измени в лице на Младенец. Този Младенец като растеше, стана голям, а девицата изчезна без следа и вече никак не се виждаше. И ето, че Исус ме докосна с ръка, като ме попита:

“Какво забеляза? Какво се откри пред сърцето ти в Светлината на Духа?”

“Господи мой! Аз видях орел в небето, змия върху Канарата и кораб в морето. А накрая и Теб Самия при девицата...”

“А какво всъщност забеляза ти при орела, змията, кораба и Мен Самия? Направиха ли ти впечатление следите, които те оставиха?”

“Исусе! Направи ми впечатление, че и при четирите видения следите никак не се разбираха. Орелът размахваше крилата си и се чуваше грохот от падащи камъни, но следи нямаше. Змията пълзеше на зиг-заг по Канарата и съскаше, като съскането се превръщаше в смях и кикотене. Но следи отново нямаше. Корабът пореше морските вълни и те също шумяха, но само след миг и при тях следите изчезнаха. И най-сетне - видях Теб да се снишаваш от висините към утробата на девицата. Но Ти така я посети,

щото влезе в нея и следите от Лика ти изчезнаха, а наместо Ликът на Царя аз видях лицето на Емануил. Но ето, че Емануил порасна, а девицата изчезна без следа...”

“Значи, както сам се убеждаваш, скъпоценният камък на Моя Отец ти разкрива следите на непостижимото. И при все, че тези следи изчезват, пак с Мъдростта на Отца Ми всички ще познаете що за следи оставят орелът, змията, корабът и Царят на Сион. Затова сега тръгни с Мене. Защото ще излезем пред първата от стените на камъка. За да видиш отблизо орела и да разбереш защо при размахването на крилата му се чуваше грохот на падащи камъни...”

С огромно възмущение хванах ръката на Исус, убеден, че ще пристъпя в твърде висока област на божественото знание. И ето, че когато двамата с Господ застанахме пред самата стена, Той вече ми казваше:

“Виж сега този орел, както го виждам аз. И разбери грохота на крилата му, както го разбирам аз...”

След думите на Исус аз погледнах нагоре, за да видя орела. А тогава видях, че това беше самият Сатана. Въздигнат над цялата земя, той размахваше крилата си с огромна сила и мощ. И аз, като се обърнах към Господа, попитах Го:

“Господи мой, виждам ясно, че този орел е дяволът. Но защо той така размахва крилата си?”

А Исус ми каза:

“аз вече съм ти говорил за крилата на орела, когато посвещавах сърцето ти с виденията от свърталището на мерзостта. Разбираш ли тогава, че с размахването на крилата си дяволът засенява цялата земя със собствената си гордост и превъзнасяне и изобщо с целия си бунт против Бога? И ако ти сега си скрит в Божието Свято присъствие, та никак да не усещаш вятъра от сатанинските криле, то погледни какво ще се случи с онези неутвърдени камъни, които са прицел на орела...”

Погледнах натам, накъдето ми сочеше Исус и очите ми видяха недовършен храм и всичките му камъни, наредени един до друг и един над друг. И ето, че вятърът от сатанинските крила блъсна като вихър самия

храм. А камъните, като не можеха да надделеят на демоничния вихър, започнаха да се разпукват, като падаха с грохот по самата земя. И при падането си онези камъни не викаха към Бога, та да ги съживи и възстанови, но в самия им грохот вече се различаваха възгласи:

“Ние сме! Ние сме! Ние сме!”

Видението беше твърде ужасно, та да не погледна към Исус и да Го попитам:

“Какво става, Господи мой! Защо вятърът на дявола нападна камъните? Защо преодоля над тях, при все, че бяха камъни?”

В отговор Господ вдигна ръката Си и отново посочи към орела и крилата му, като ми казваше:

“Като гледаш на този орел във въздушната власт, спомняш ли си думите на Апостола Ми Павел?”

Исус съзнателно постави ударение във въпроса Си, тъй че в думите Му за **“въздушната власт”** намерих ключ към правилния отговор. Ето защо Му отговорих, казвайки:

“Господи мой! Твоят Апостол ни е разкрил в удивителна пълнота стореното от този орел, но аз досега не съм имал очи да го разбера и проумея. Защото за Благостта и Милостта на Отца Павел написа за всички ни:

“И съживи вас, когато бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове, в които сте ходили някога според вървежа на този свят, по княза на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството; между които и ние всички сме живели някога в нашите плътски страсти, като сме изпълнявали волята на плътта и на помислите, и по естество сме били чада на гнева, както и другите. Бог, обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже, когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени), и, като ни съвъзкреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христа Исуса...”¹⁷

И ето, Исусе, че дяволът е князът на въздушната власт! Той е орелът, който и досега действа с крилата си в синовете на непокорството...”

¹⁷ (Ефесяни 2:1-6)

“А кои са непокорните?”

“Исусе, това са гордите и надменните! Това са тщеславните и високоумните! Това са грешните и непокаяните! Това са всички, които приемат вятъра на сатанинските крила, за да ходят според вървежа на тоя свят...”

“Колко от Моите тогава са станали докрай покорни на Духа Ми и Словото Ми? Колко от Моите са разбрали, че князът на въздушната власт е силен да събаря само онези камъни, които дишат измамите и лъжите му? Защото това - да дишаш въздуха от въздушната власт на дявола - ще рече да любиш света и всичко, що е в света. Но в света ли ви остави Моя Благ и Милостив Отец? Не ви ли съживи? Не ви ли съвъзкреси, та да седите с вяра в Небесните места при Мене, а не сред въздушната власт на Сатана? И ако някога Апостол Павел беше фарисеят Савел, който дишаше смърт и насилие против Църквата, то не осъзна ли той, че причината да Ми бъде противник е във въздуха от крилата на тоя орел, който е силен да засенява света и всичко, що е в света?

Ето, предупреждавам всичките Си братя и сестри:

Следите на орела по въздуха убиват и разрушават всички, които стоят под духа на света, а не в Духа на Бога и Отца!

И ако някой счита себе си за скъпоценен камък на Бога и Отца, то такъв нека още веднъж да провери дали стои далече по-горе от духа на света. Защото и блудницата Вавилон, на която отговарят влюбените в дявола църкви, също е напълнила ръката си със злато, бисери и скъпоценни камъни. Но нито златото ѝ е останало златно. Понеже вече е ръждясало. Нито бисерите ѝ са самородни. Понеже вече са осквернени. Нито скъпоценните ѝ камъни са гладки и изящни. Понеже вече са разпукнати и разрушени. А всички те бяха измамени и разрушени от следите на орела по въздуха. Но ти сега продължи да вървиш след Мене. За да видиш какво ще се открие за очите ти отпред втората стена на камъка...”

След тези Свои думи Исус ме издърпа обратно зад първата стена и тръгна с мен към втората. И ето, че нозете ми вече стъпваха след Господа

на здрава и извисена Канара. А аз знаех в сърцето си, че тя въплъщава Вярата и Твърдостта, на които сме призвани. Тогава Спасителят посочи Канарата, като ми каза:

“Виж сега змията, която ще изпълзи от храсталаците, за да се качи върху Канарата...”

В едно с думите на Исус от храсталаците встрани от Канарата изпълзя змия. И аз, като я погледнах, разбрах, че това отново е дяволът. А змията, тръгнала на зиг-заг по самата Канара, вече съскаше и показваше раздвоения си език, а от съскането имаше мигновен ефект. Защото от пукнатините на Канарата изпълзяха човеци, уподобени по ръст толкова, колкото бе високо и тялото на змията. И като я гледаха с възхищение, вече ѝ казваха:

“Говори ни, господи! Толкова са свети думите ти и толкова издигнати съдбите ти...”

В отговор на думите им змията протегна още повече двуострия си език. И ето, че човеците се осмелиха и приближиха до нея. И като докосваха острите краища на езика ѝ, казваха си един на друг:

“Не е ли прекрасен мечът на духа? Виж само колко е остър и колко правдиви са думите му...”

Реакцията им накара змията да засъска още повече, като отвори докрай челюстите си. Така човеците се качиха на змийския език, като извикаха възторжено:

“Време е да се посветим на бога! Време е да станем негови свидетели на земята!”

Безумието на безумните ставаше пълно. Защото те вече влизаха навътре в змийската паст, когато змията моментално ги ухапа. А отровните ѝ зъби инжектираха всичката ѝ отрова в самите сърца на човеците. Точно тогава настъпи ужасът. Защото отровените се кикотеха като ненормални. И като притискаха отровата в прободените си сърца, казваха си един на друг:

“Преживяхме го! Наистина преживяхме божието докосване! И сега знаем, че господ ще ни направи свидетели на всичкото си изобилие и на целия си просперитет...”

Без повече да мога да гледам на ужаса във видението, аз извърнах главата си, като попитах моя Господ:

“Какво става, Исусе? Защо змията изпълзя на Канарата, след като самата Канара е Твоята Вяра? И защо хората така се подмавиха от змийския раздвоен език?”

В отговор моят Господ ме погледна с насълзени очи. А след това ми каза:

“Как мислиш? Не е ли твоят Господ Спасителната ти Канара?”

“О, Исусе! Ти Си Канарата! Но какво търси змията на Канарата...”

“Както ти Ме питаш без всякакво бавене, така и Аз ще те попитам:

Какво търсеше змията върху Канарата, когато Ме полази с внушения след четридесет дневния Ми пост в пустинята? Какво търсеше змията върху Канарата, когато набразди челото Ми с кървави капки пот в нощта на Гетсимания? Какво търсеше Змията върху Канарата, та да кажа на ученика Си Петър:

“Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито; но Аз се молих за тебе, да не отслабне твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си...”¹⁸

Какво, най-сетне, търси тая змия върху Канарата? Кажете Ми, ако знаете!”

Думите на моя Господ бяха твърде тежки, Свети и силни, за да не разбере прицела им. Ето защо Му отговорих:

“О, Исусе! Змията всякога търси дупки и пукнатини върху Канарата. И ако намери такива, там свива гнездото си...”

“А какво са дупките и пукнатините в Канарата? Не са ли те едно непълно благовестие? Не са ли те компромисите и вратите, които църквите отварят за духа на света? И ако дяволът някога полази Господа, вашата Канара в пустинята, то намери ли той дупка в Мене, та да Ме измами и поквари с раздвоения си език? И ако същият този дявол Ме полази в Гетсимания, когато пиех горчивата Си чаша, то намери ли Той дупка в Мене, та да се откажа от Спасението, което ви давам?

¹⁸ (Лука 22:31-32)

Но ето, по причина на това, че човеците намразиха Божието Евангелие и си съчиниха човешки евангелия, станаха възможни и всичките дупки в Канарата. И именно в тия дупки се заселиха проповедниците на човешките лъжеучения и измамителни хитрости. Именно в тия дупки се засели Едом, който е духът на презряното първородство, за да ражда Едомски дъщери с всичката отрова на сърцето си. И защо мнозината в дупките бързаха да се зарадват на раздвоения език на змията, а никак не видяха, че не са станали съединени с Канарата? Защо те не проумяха, че дяволът е лукав именно по причина на раздвоения си език, понеже смесва Истината с лъжа? И когато мнозина приемат, че Небесното благовестие е земно, то такива не бързат ли да получат земни награди, като се отричат от Небесната?

Ето, предупреждавам всички ви! Ако стоите в дупките на Канарата, а не се съградите в Самата Канара, вие никога няма да разберете следите на змията върху нея. Защото следите на змията върху Канарата са абсолютна Небесна гаранция, че в Сион няма да се качи нищо нечисто и проклето! Защото за тоя, който се е съединил с Канарата, следите на змията са привилегия от скръб и сълзи, че ще пострада от гонение и дяволска ярост заради Името Ми! А колкото до онзи, който е избрал дупките в Канарата, то следите на змията ще му бъдат трагедия, която ще посрещне със смях, и вечна смърт, която ще приеме с кикотене...”

След тези последни думи Господ отново ме издърпа зад втората стена на камъка. И като посочи към третата, вече ми казваше:

“Сега ела да видиш следите на кораба в морето. Понеже именно зад тая трета стена на камъка се откриват най-ужасните знамения на дявола в последните времена на земята. Знамения, за които съм ви пророкувал, ако и мнозина да са забравили думите Ми...”

Така Исус вече преминаваше пред третата стена на камъка, когато двамата с Него се намерихме над огромно и развълнувано море. А тогава Спасителят ми каза:

“Виж вълните на това море и забележи корабът, който плува в него...”

Погледнах на вълните на морето и ясно разбрах, че бяха поради кораба, който пореше морските води. Самите вълни бучаха твърде страшно, тъй че шумът ме накара да се обърна към Исус и да Го попитам:

“Какво е това бучение на морските вълни, Господи?”

А Господ ми отговори, казвайки:

“Ти ли не знаеш какво е това бучение на вълните? Не помниш ли думите Ми в Евангелието? Не предупредих ли всички ви за следите на този кораб, като казах:

“И ще станат знамения в слънцето, в луната и в звездите, а по земята бедствие на народите, като ще бъдат в недоумение, поради бучението на морето и вълните...”¹⁹

Как мислиш тогава? Не е ли този кораб в морето най-голямото бедствие за народите? И не са ли мнозина в недоумение от бучението на вълните, понеже нямат скъпоценния камък на разпознатата непостижимост?”

“О, Господи! С цялото си сърце изповядвам, че този кораб наистина е най-голямото бедствие за всички народи. Понеже вълните, които повдига, не идват да разрушат къщи или ниви, или да удавят волове и овце. Но наистина вълните от този кораб идат, за да съблазнат човешките сърца и да ги направят последен коз в ръцете на погиващия Сатана...”

В отговор на думите ми Господ простря ръката Си към вълните, като ми казваше:

“Ето, Аз ще обърна бучението на тия вълни в послания, и изявата на кораба - в думи. А ти, като се заслушаш в тях, разбери дали човеците по земята ще ги приемат, за да им се покорят...”

Така Исус ме надвеси над самите вълни, като ме държеше с ръцете си. А тогава ушите ми чуха послание от бучението на вълна, която ми казваше:

“Идва мизерия и глад! Идват катастрофи и кризи! Идва най-несигурното бъдеще! Къде ще го посрещнеш ти? Ще потънеш ли на дъното, като

¹⁹ (Лука 21:25)

аутсайдер или ще се закрепим в превъзходната вяра, която стои над всичките злини?”

След посланието на тази вълна, дойде послание от друга, която ми казваше:

“Сега си в морето и се давиш. Нямах сила и скоро ще потънеш. Освен ако не погледнеш на кораба, който носи спасените и издигнатите над света. Качи се на този кораб, за да оцелееш! За да имаш бъдеще - ти и чедата ти!”

Така пред очите ми се яви и самият кораб. Огромен, тежък и луксозен, той беше прибрал на палубите си милиони човеци. И всички те, размахвайки празнични знаменца, крещяха с доволни гласове:

“Ние сме елитът на земята! Който не е с нас, не е достоен да живее! Който не ни приема, нека бъде проклет и да потъне...”

Повече не можех да слушам омразните на сърцето ми възгласи. И затова, като се обърнах към моя Господ, казах Му:

“Господи мой! Този е корабът Вавилон, с който дяволът ще съблазни последните поколения на земята. И самата му измама е такава, щото да накара тези, които са в морето на този свят, да избягат от кризите на глада, мизерията и нещастията, като пожелаят палубите на всеки гибелен поклон пред лукавия. И ето, сега признавам, че от следите на този кораб ще бъдат опазени само Божиите чедата, които са звани, избрани и верни. Защото те няма да се съблазнят от шума на богатството и от привидното щастие на сатанинските поклонници...”

В отговор моят Господ ме попита:

“А къде Моите ще се спасят от вълните, та никак да не слушат бучението им, нито да се съблазняват от палубите на кораба и пасажерите на дявола? Понеже морето е бурно, вълните високи, корабът - изкусителен...”

Мислено благодарих на Исус заради сладката радост да Му отговоря. Затова, като посочих самото море, казах Му:

“Исусе! Вярата ми гледа през всичките тия води и вижда едни Огнени и прекрасни шепи на дъното на морето. Там ни чака нашият Отец. И там ще идем, когато се смирим до смърт, даже до смърт на кръст. Защото там,

на дъното, няма бучение на вълните, нито съблазнителни дяволски оферти. Там има тишина и мир! Там е Смирението, което възвисява далече по-горе от вълните на тоя свят...”

В отговор Господ погали главата ми, а след това ми каза:

“Иди и кажи на всичките Ми братя и сестри, че на земята вече е дошла най-унищожителната измама. Измамата да се поклониш на дявола и да го прогласиш като бог на сърцето си. Измамата - да приемеш широкия път на сатанинския просперитет, който в сетнината си е твърде тесен, вместо тесния път на Божията Святост, чиято сетнина е широчина и простор.

Ето, не просто ви казвам, но строго ви заповядвам:

Не се съблазнявайте от богатствата на този свят и недейте съжалява за онова, което нямате! Но по-скоро нека ви залее Небесна радост поради онова, което имате. Защото дните на тоя свят са преброени. И този кораб Вавилон заедно с всичките му мореплаватели ще потъне скоро в неизмеримия мрак на великата бездна. А с него ще потънат всички, които отказаха да потънат за Бога, но се закрепиха с поклон към дявола...”

Да потънеш братко мой! Ето такива са думите на моя Господ към сърцето ти. Да потънеш за Господа - днес и сега, за да не потънеш с дявола - утре и отпосле. Да смириш сърцето си и да се откажеш от всички богатства и блага, чието получаване преминава през лъскавите палуби на тщеславния кораб Вавилон. Защото на тоя последен дяволски кораб ще се измамят така, както преди един век се измамили на друг лъскав параход. Защото и тогава богатите пасажери, влюбени в собствената си гордост и непогрешимост, си казвали един на друг:

“Тоя Титаник е непотопяем! Него дори Господ не може да го потопи!”

Как мислиш, братко мой? Дали Господ от Небето дочул думите на тая безумна човешка дързост, та да похулят Името Му с мерзостта на сърцата си? И ако наистина е чул думите им, то не е ли видял, че тоя тщеславен параход се готви да остави същите следи, като корабът Вавилон?

Да, наистина е видял именно това! Но сега ти казвам, че ако от "Титаник" се спасиха малцина, понеже Господ имаше Милост за тях, то за пасажерите на кораба Вавилон Божия Милост няма да има!

Докато всичките тия мисли се родиха в сърцето ми, Господ отново ме докосна, като ми казваше:

"А сега, момчето Ми, нека да те заведе и пред четвъртата стена на камъка. За да видиш какви са следите на мъж при девица. Следите на Царя на Сион в утробата на Благодатната..."

Така Исус отново хвана ръката ми, и ние твърде скоро се намерихме пред четвъртата стена на скъпоценния камък. Там, с пламнало от вълнение лице, Господ ми каза:

"Това, което ще видиш сега, е тайнството на Божието раждане. Тайнството, при което стават явни следите на Мъжа при девицата!"

След тези думи Исус погледна към Небето и се издигна нагоре. И от високото отново ми каза:

"Гледай на девицата, която ще се появи пред очите ти..."

И действително, че пред очите ми се появи девицата Мария. Коленичила на постелката си, тя ухаеше с такова смирение, каквото не е възможно да предам или обясня. Един лик, в който Небесното струи и се излива в чертите на земното. Един образ, в който земното струи и се излива в чертите на Небесното. И ето, че само след миг сплетените коси на девицата просияха и аз видях как моят Господ се снишава над нея, обвит в ореол от Небесна Светлина. Така, застанал досами Мария, Исус простря ръка, като докосна утробата ѝ. След това, вътре в самото сияние Той се смали и изгуби Образа на мъжкото Си Лице, понеже стана Младенец. И като влезе в утробата на Мария, погледна ме с очите Си, от които ме стрелнаха лъчите на думите Му. А с тях Исус ме питаше:

"Забеляза ли какво стана с Мене?"

"Да, Исусе! Ти се сниши от Небето! И от голям стана малък!"

"Запомни тези последни думи, които рече. Аз от голям станах малък! А сега разбери каква е тайната на Божието Раждане.

Когато от големи и вие станете малки, тогава Аз ви забелязвам и идвам, за да се родя в сърцата ви! А отпосле, когато Плодът

Емануил нараства във вас, всички вие ще изпитате тая тайна на думите Ми, сиреч, от големи да ставате малки. Защото колкото по-малки ставате вие, толкова по-голям ставам Аз!

Аз трябва да раста, а вие да се смалявате!

Затова нека всичките Ми братя и сестри да запомнят какви са следите на Мъжа при девицата:

Първа следа: Мъжът забелязва девицата и идва, за да се роди в нея, тъй че от малък да стане голям.

Втора следа: Девицата забелязва Мъжа и смирява себе си, тъй че от голяма да стане малка!

Трета следа: Господ съвършено ражда Себе Си в човешките сърца, когато те са толкова малки, че се изгубват в Него, за да се намери Той в тях!”

Докато Исус ми говореше най-благодатните Си думи, аз виждах цялото чудо на Божието тайнство. Защото девицата се смаляваше, а Той растеше. Така дойде миг, когато не можех да зърна девицата, понеже беше останал само Той, Единственият, Мъжът, оставил следите Си при девицата. И Тоя роден Исус, като протегна ръката Си и запали сърцето ми с Огън, отново ми каза:

“Запомни завинаги тоя камък на разпознатата непостижимост. Защото в мига, когато Господ ви даде победата над орела, змията и кораба, Той Самият вече е готов да се роди у вас. Понеже ви е намерил кротки и смирени, твърди и любящи...”

3. СКЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК НА РАЗПОЗНАТОТО НАСИЛИЕ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

За да ми покаже петия от скъпоценните камъни на Отческото разпознаване, Господ искаше сърцето ми да види неща, които са свързани именно с разпознатото насилие на дявола. Затова, като взе петият камък от Небесната стая на Агур и го прибра в мантията Си, Исус ме изведе от Небесния дом и посочи с ръката Си напред, като ми казваше:

“Нека сега да те заведе в Божието Светилище. Защото искам да видиш и усетиш колко силна и страшна е била скръбта на Божиите хора. Скръб, която Моят Отец е събирал в златните Си съдове, за да бъде вечна напомнителка и обвинителка против всичките насилници на земята...”

След тези Свои думи Господ тръгна към Светилището на Отца, а аз Го последвах. И ето, че Той вече отваряше вратата от нежен планински кристал, когато към сърцето ми дойде Скръб, като силен полъх от Божието Светилище. Тази Скръб задави гърлото ми, а аз паднах на коленете си, като никак не можех да удържа сълзите на очите си. Точно тогава Исус пристъпи към Огъня на Отца, като Му казваше:

“Всемогъщи Отче! Ти призова слугата Си при Тебе. За да му покажеш сълзите от всичкото насилие на земята. Сълзите на Твоите чеда, Боже. Тези, които пълниха съдовете на Скръбта пред Престола Ти. И ето, слугата Ти стои пред Тебе и очаква Волята на Сърцето Ти...”

В отговор на Исусовите думи към мен дойде Гласът на Отец. И ето, че Той ми казваше:

“Сине човешки! Аз дадох на сърцето ти да познава скъпоценните камъни на Мъдростта Ми. И ти, застанал до Сина Ми, проумя и разбра Погледа на твоя Творец в дадената ти Благост и Милост. Но сега искам да видиш нещо повече от Погледа Ми. Защото очите, освен поглед, имат и сълзи. Освен да гледат навън, те могат да поглъщат и навътре. Много Мои чеда не само гледаха насилието на дявола, но го преживяха дълбоко в сърцата си. Много Мои чеда не

само викаха и се застъпваха за Правдата, но също така плачеха и ридаеха поради силата на Злото. А Аз, като събрах сълзите им в съдовете Си, определих толкова по-тежки наказания и язви върху насилниците, колкото повече се пълнеха съдовете пред Престола Ми.

Иди със Сина Ми, сине човешки! Виж Скръбта и горкото, което сърцата на Моите чеда трябваше да преживеят на земята. Защото кой би разбрал скъпоценния камък на разпознатото насилие, ако не вкуси от сълзите които това насилие е родило на земята?"

След тези Свои думи Отец спря да говори. А Исус, като се приближи до мен, възправи ме на нозете ми и посочи напред, като ми казваше:

"Ела след Мен! За да видиш златните съдове на Скръбта, където Отец Ми е събрал сълзите на чедата Си!"

Така Господ тръгна в самото Светилище, а аз Го последвах. И ето, че досами Огъня на Бога и Отца сърцето ми видя четири златни делви, които бяха отворени. Това ми даде разбирането, че полъхът на Скръбта, който задави гърлото ми и ме изпълни с плач и ридание, беше дошъл именно от тях. Застанал до първата от делвите, Господ се наведе и загреба с шепата Си от сълзите в нея. А след това протегна шепата Си към мен, като ми казваше:

"Пий, Стефане!"

С огромно благоговение и наведена глава аз се наведох над Исусовата шепа, като вкусих от сълзите в нея. Тогава Скръбта от самите сълзи ме събори, тъй че залитнах и паднах. И ето, че видях сърцето си стъпкано и омърсено. А гласове на насилници закрепяха в духа ми, като ми казваха:

"Ти си нищожество! Ти не заслужаваш да живееш! Ти не си достоен да стоиш пред очите ни! Махай се отпред нас, жалка отрепка! Ти си никой пред лицата на царете..."

В следващия миг повдигнах главата си и погледнах към Исус, като Му казвах:

"Господи мой! Усещам се твърде много унижен! Понеже чух в сърцето си гласове на насилници, които се наричаха царе. Каква е тази скръб, Исусе? Какво е това насилие?"

В отговор Исус извади скъпоценния камък на Агур от мантията Си. И като ме заслепи с една от страните му, вече ми казваше:

“Поради три неща се тресе земята, да! поради четири тя не може да търпи. И първото от тях е поради слуга, когато стане цар...”

Ето, Стефане! Сега ти пиеш сълзите на тия Мои братя и сестри, които трябваше да търпят насилието на слуги, станали царе. Именно такива са сълзите на унижението. Защото оня, който от слуга става цар, започва да вижда всички край себе си, като подолни от него. И като се възвеличи над тях, насилва ги и ги унижава...”

“А какви са тия човеци, Господи мой? Защо от слуги те са станали царе?”

Тук Господ твърде много смръщи Лицето Си и с гневен Глас ми отговори, казвайки:

“Нека цялата Ми Църква знае, че царе в нея стават само онези човеци, които повече не искат да слугуват, но искат да им се слугува. Такива в пълна степен забравят Кой е Истинският Цар. И като стъпят на престола на собствената си гордост и надменност, започват да унижават и насилват всичките Ми кротки братя и сестри. Затова този златен съд на Скръбта е толкова пълен. Защото в него Отец Ми е събрал сълзите на всичките унижени...”

Думите на Спасителя ме накараха отново да Го попитам:

“Да разбирам ли, Исусе, че слугите, които стават царе, в пълна степен повтарят греха на Саул? Защото и той също забрави, че е слуга на Истинския Цар. И като се възгордя, започна да гони и унижава Давид, който беше слуга по Божието Сърце...”

Слушайки думите ми, Исус отново каза:

“Отец Ми има един народ и този народ са людето Му Давид. Люде по Сърцето Му, които всякога останаха слуги, понеже в сърцата им царуваше Истинският Цар. А Истинският Цар царува в сърцата само тогава, когато приеме образ на безполезен слуга. Колкото до людето Саул, които станаха земни царе, за да унижават чедата на Бога и Отца, то Моят Бог е отхвърлил такива и те нямат

дял във Вечното Царство на Отца и Сина. Защото в деня на осъждението тази златна делва със сълзите на унизените, ще се превърне във вино на Божия яростен Гняв. Гняв, който ще се изсипва довека върху сърцата на слугите, които станаха царе и така се поругаха с Царя, Който стана слуга. Разбираш ли това, момчето Ми?”

“Да, Господи мой! Разбирам думите Ти. И като гледам гнева на Лицето Ти, вече знам, че ще има възмездие за сълзите на унизените. Защото скъпоценният камък на разпознатото насилие е отхвърлил завинаги слугите, които стават царе. Понеже те нямат Сърцето на Бога, но имат сърцето на дявола...”

В тоя миг на изповедта ми думите на Исус станаха твърди и строги. И Той вече ми казваше:

“С божествена ревност и с Небесна строгост Аз заповядвам на всичките Си братя и сестри да останат завинаги в попрището на слугуването, за да намерят сетнината на царуването. Защото този е най-големият изпит от Смирение и боголюбие, който сте длъжни да издържите...”

След тези последни думи Исус изсипа шепата със сълзите в първата златна делва. И като простря ръката Си към втората, отново я напълни със сълзи. А тогава Той я поднесе към устните ми, като казваше:

“Пий! За да разбереш какви са сълзите от тая втора златна делва...”

Отново отпих от шепата на Исус, когато немощ, подобна на смърт, ме събори на земята. А сърцето ми чу гласове, които ми казваха:

“Да не си посмял да взимаш от Хляба ни. Той е наш, а не твой! Гладен ще бъдеш, гладен ще ходиш и гладен ще умреш. Понеже на нас Господ е дал да бъдем сити, а не на тебе...”

Усещах как от тия гласове сърцето ми изсъхва. И аз, усетил глада в цялата му сила и ужас, заплаках, като казвах на гласовете:

“Моля ви, не ме лишавайте от Хляба! Дайте ми от Хляба, за да Го вкуси сърцето ми и да се зарадва в Спасението Господне...”

А гласовете, с още по-голяма категоричност отговаряха:

“Как да ти дадем от Хляба, когато Той не е твой, а наш? Никак няма да ти дадем, но ще те оставим да умреш от глад...”

В тоя миг скръбта в сърцето ми стана страшна. Защото аз виждах маси, отрупани с Хляб, от Който бях лишен. И като плачех от глад в горестта на душата си, обърнах главата си към Господа, като му казвах:

“Имай Милост, Господи! Понеже сърцето ми изсъхва от мъка и скръб твърде страшна. Гладен съм Господи, но никой от тия гласове не иска да ми даде от Хляба...”

В отговор Господ отново извади скъпоценния камък на Агур от мантията Си. И като ме заслепи със Светлината му, каза ми:

“Поради три неща се тресе земята, да! поради четири тя не може да търпи. И второто от тях е поради безумен, когато се насити с хляб...”

Ето, момчето Ми. Сега сърцето ти позна в пълна степен що е да бъдеш лишен от Хляба. А тези, които днес лишават от Хляба сиромасите и немотните Ми, са станали хиляди по хиляди. Те се радват на всичките Божии блага, но никак не искат да ги поделят всред Божието домочадие. Нивите на тия изроди родиха изобилие от жито и зърно. И те, като размишляваха в сърцата си, рекоха си един на друг:

“Какво да правим, след като сме толкова благословени? Житниците ни се препълват и вече няма място за богатата ни. Ето какво ще направим: Ще разрушим старите житници и на тяхно място ще построим нови. И всеки от нас ще рече на душата си:

“Душо, имаш много блага, натрупани за много години. Успокой се, яж, пий, весели се...”

Но кой от тия безумци ще има силата да погледне Съдията в очите? Кой от тия користолюбци ще може да издържи на погледа Ми пред Моето Съдилище? Кой от тия тирани и деспоти ще си спомни, че има заслужена съдба за всички, които са оставяли Божиите чеда гладни във времената на собствената им ситост.

Ето, Аз, Господ и Бог на Моята църква, казвам на всичките безумци, които лишаваша бедния Лазар от Хляба Ми:

“Глупци, тая нощ дяволът ще изиска душите ви, понеже са негови. А това, което сте приготвили, чие ще бъде? Тия Божи блага, които направихте лично свои, чии ще бъдат?”

Вие, които лишихте сиромаша от трапезата му, сте наистина проклети! Вие, които грабихте, вместо да раздавате, и трупахте, вместо да иждивявате, ще идете при рода на бащите си. Във вечните връзки на вечната смърт, лишени довека от Хляба на Живота. Понеже не друг, но Отец Ми ви е разпознал като насилници над Божието домочадие. И в скъпоценния камък на разпознатото насилие Той ви е видял въвн от Себе Си. Вън от Царството! Вън от обещанията на Завета Ми! Понеже бяхте и оставате безумни поради многото блага, които измамиха сърцата ви.

А на всички Мои братя и сестри повелявам с божествена строгост:

Никак да не ядете от Хляба, докато в подножието ви има един, който е гладен! Никак да не ползвате Божиите блага, докато сте оставили един, който е лишен от тях! Всякога пазете последния къшей за ближния, нежели за вас! За да ви познае Отец Ми, като едни, които имат Сърцето Му...”

След тези последни думи Исус отново изсипа шепата със сълзите във втората златна делва. И като простря ръката Си към третата, я напълни със сълзи, като я поднесе към устните ми, казвайки:

“Пий! За да разбереш скръбта, която всякога е пълнила сърцето ти...”

Отново отпих от шепите на Исус. А тогава сълзите разлюляха цялото ми сърце с твърде голяма болка и с твърде ужасна мъка. Понеже пред очите ми се появи гримирана жена, в чиито зеници пробягваха змии. И тя, като ме погледна, изкрещя с истеричен глас:

“Докога такива като тебе ще оспорват брака ми и ще хвърлят позор върху царската власт. Ще те унищожа, чуваш ли! Такива интриги и коварства ще спретна против тебе, че ще искаш никога да не беше се раждал...”

И ето, че змиите от очите на гримираната започнаха да се забиват в сърцето ми и да го разкъсват. Това ме накара да ридая пред Бога с всичката остра болка в сърцето си. А гримираната отново ми казваше:

“Още ли ще напомняш на хората за лозето на Навутей? Ще ли правиш омразен грим на очите ми? Да не е името ми Езавел, ако не възбудя против тебе всичките църкви...”

В следващия миг змиите станаха още повече, а аз вдигнах главата си към моя Господ и Го призовах, казвайки:

“Защити ме, Господи мой! Понеже змиите на всичката човешка омраза и чародейство ме нападнаха, за да ме разкъсат...”

В отговор Господ отново ме освети със скъпоценния камък на Агур, като ми казваше:

“Поради три неща се тресе земята, да! поради четири тя не може да търпи. И третото от тях е поради омразна жена, когато се омъжи...”

Ето казвам ти, че си от ония Божии пророци, които трябваше да претърпят най-голямата ярост от духа на Езавел. Дух, който всякога е бил омразна жена пред погледа на Моя Бог и Отец. Дух, който всякога е работил, за да се поругае Божия Авторитет и Божия Суверенитет. Дух, който облада последните църкви на земята и ги направи духовни проститутки. Дух, който седна като титулувана пророчица на църковните амвони, за да учи хората да блудстват и да ядат идоложертвено.

Какво да ти сторя, Езавел? И как да ти въздам за всичките сълзи на слугите Ми, пророците?

Ето, Аз ще те накажа, омразна жено! Моите чеда ще направя диаманти, тъй че ще счупиш в ръбовете им ноктите си и ще избегнеш в безсилието, което ще те обземе. А всички Мои братя и сестри за сетен път ще предупредя и призова с думите Си:

Бягайте далеч от оня цар, който се е оженил за омразна жена. Понеже тази жена не идва да топли леглото му, но да опожари царството му! Бягайте далеч от грима на омразната! Понеже с тоя грим тя омая сърцата на първенци и старейшини, на царедворци и

царе! И ония, които се научиха като нея да боядисват очите си и да изписват клепачите си, Аз Господ, вече съм проклед и осъдил със скъпоценния камък на разпознатото насилие...”

След тези Свои думи Исус отново изсипа шепата Си със сълзи в третата златна делва. И като загреба от последната, я даде на устните ми, като ми казваше:

“Пий! За да разбереш какво е последното насилие, което насилникът е сторил на Божиите чеда...”

Отново отпих от сълзите в шепата на моя Господ. А тогава скръбта от сълзите се превърна в костелива ръка, която сграбчи сърцето ми и започна да го души. И ето, че очите ми видяха жена египтянка, която се смееше ехидно в лицето ми. Именно нейната ръка се опитваше да задуши вярата ми. А самата жена, като посочи порасналия си син, с подигравателен глас ми казваше:

“Този е плодът на сърцето ти. Него гледай, него възпитавай, него отраствай! Той ще наследи вярата ти и той ще се радва на всичките ти блага...”

Погледнах на сина, който египтянката ми сочеше, а сърцето ми изплака. Понеже това никак не беше сина, който съм искал да родя. И с всичките си сълзи се обърнах към сърцето си, като извиках:

“Вяро моя! Коя е тази, която така те презря, че вече простира костеливата си ръка, та да те удуши?”

А Вярата в сърцето ми с плач и сълзи ми отговори:

“Изгони тая египетска слугиня и сина ѝ отпред тебе. Защото тя няма нито дял, нито наследство със сина, който Отец ти дава по обещание. Понеже аз съм Истинската Вяра на твоя праотец Авраам, а тази пред очите ти е чуждата...”

Погледнах на египтянката и сина ѝ пред себе си. И като вдигнах очите си към моя Господ, казах Му:

“Исусе! Скъпоценни мой Спасителю! Колко ли сълзи е проляла Вярата Сара, когато е била презирана от вярата Агар. Ето, Господи мой! Казвам Ти с цялото си сърце, че отхвърлям Агар и се закрепявам в Сара...”

В отговор моя Господ отново извади скъпоценния камък на Агур от мантията Си. И като ме заслепи със Светлината му, каза ми:

“Поради три неща се тресе земята, да! поради четири тя не може да търпи. И четвъртото от тях е поради слугиня, която измества господарката си...”

И ето, казвам ти, че ако в това видение Агар простря ръка, за да задуши сърцето ти, то при други тя вече ги е умъртвила. Защото Аз ви дадох Вярата Сара.

Вяра Господарка, на чийто син Исаак принадлежат всичките Божии обещания. Но мнозина никак не издържаха, та да дочакат раждането на обещания Исаак. А наместо това се привързаха към вярата в тоя свят, вместо към Вярата в бъдещия. И като родиха в сърцата си Исмаил, направиха Моята Сара презряна в сърцата си.

Видяхте ли сълзите на Моята Сара, Божии люде? Разпознахте ли измамата, при която слугинята измества мястото на господарката си? И защо станяхте тъпи в слушане и немощни в разбиране, та да искате вяра, която ражда за Египет, а не Вяра, която ражда за Сион?

Ето, Господ вашия Бог ви говори от Сион и казва на всички ви, че от многото насилия по земята, най-голямото бе сторено на Вярата Сара. Тази Вяра проля най-много сълзи от презрението, на което я подложи Агар и златната делва с нейните сълзи е най-пълна. Но ако е вярно писаното, че Господ ще изтрие всяка сълза от очите ви, то вярно е също, че мнозина ще дойдете разплакани при Мене. Разплакани от насилието, което ви сториха слугите, станали царе, безумните, наситили се с Хляб, омразната жена, която се омъжи и слугините, които изместваха мястото на Господарката си.

Този е скъпоценният камък на разпознатото насилие, с който искам да ви закрепя до Себе Си. Понеже, разпознали насилието и насилника, вие ще превъзмогнете над тях. За да станете поколение от скъпоценни камъни на Моя Бог и Отец.

Ето, златните делви на Скръбта все още се пълнят! И нека всички, които са познали тая Скръб и като своя, да изрекат на Моя Бог и Отец думите на псалома:

“Ти си преброил скитанията ми; тури сълзите ми в съда Си; не са ли те записани в Твоята книга? Тогава ще се върнат неприятелите ми назад в деня, когато Те призова; това зная, защото Бог е с мене...”²⁰

²⁰ (Псалом 56:8-9)

4. СЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК НА ИЗВЪНРЕДНАТА МЪДРОСТ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Колкото повече Мъдростта на Отца изпълва сърцето ми, толкова повече съм убеден, че ние живеем във времето, когато Бог изковава най-твърдите и най-скъпоценните камъни за Своя Небесен град. Понеже скъпоценността на един камък е не само в неговото благородство, но в твърдостта, която е силен да покаже спрямо онези, които искат да го счупят.

Истина е, че Божиите чеда имат нежни и крехки сърца. Сърца, които са готови да състрадават, да любят, да плачат и да скърбят. Но още по-превъзходна истина е, че Бог покрива крехкото и нежното с Твърдост и Святост. За да съхрани и запази онези, които са радост за Лицето Му и утеха за Сърцето Му. Ето затова с огромно вълнение пиша всяко изречение от тази книга. Понеже не съм пристъпил в земен бижутерски магазин, та да получа украшенията на човешката суета, но по Благост и Милост от Бога получих достъп до Небесния дом на един слуга, когото Отец е покрил в тайната на Своя Суверенитет. За да разкрие изящната му Мъдрост и скъпоценните му камъни на нас, възлюбените.

Когато Господ Исус отново ме върна в Небесния дом на Агур, Той имаше усмивка на Лицето Си. И аз, като погледнах тая Негова усмивка, попитах Го:

“Защо се усмихваш, Исусе?”

А Той ми отговори:

“Защото останаха само два скъпоценни камъка на Отческото разпознаване, които са като награда за сърцата на Божиите чеда. Тия скъпоценни камъни те ще забележат като изява на Божието Съвършено благоволение. И Светлината на самите камъни ще бъде за вас, като изящен шлайф, който да ви направи скъпоценни и непреходни. Затова ти имай вярата да Ме последваш. Понеже вече протягам ръка към шестия камък на Отческото разпознаване...”

Така Исус вдигна диаманта в ръката Си. И като ми даде знак да се приближа до Него, улови светлия лъч от камъка, тъй че аз и Господ вече бяхме в самата сърцевина на Божията скъпоценност.

Едва попаднал в камъка, аз усетих, че той издига мен и Исус нагоре. И като погледнах в нозете си, видях светлините на Небесния Ерусалим под самата основа на диаманта. Това ме накара да попитам моя Господ:

“Какво става, Исусе? Защо камъкът на Отца мигновено ни издигна нагоре?”

А Господ ми отговори:

“В тоя камък Моят Отец е събрал извънредната Си Мъдрост. А тая Мъдрост, както сам можеш да се досетиш, е извисена твърде високо от Божията ръка. Толкова високо, щото на нея се дължи построяването на Небесния Ерусалим и утвърждаването му пред Божия Престол. И ти сега виж и проумей, че в Светлината на тоя камък се откриват четирите Божии поколения, на които е дадено да се съградят в Небесния Ерусалим. Поколения, за които Агур написа:

“Четири неща има на земята, но са извънредно мъдри: Мравките, които не са силни люде, но лете приготвят храната си; кролиците, които са слаби люде, но поставят жилищата си на Канара; скакалците, които нямат цар, но излизат всички по дружини; и гущерът, който можеш да хванеш с ръка, но пак се намира в царските палати...”²¹

Думите на Исус напълно завладяха сърцето ми. И аз, с огромно възлнение Му отговорих, казвайки:

“Моля Те, Господи! Покажи на сърцето ми тия поколения! Защото с цялото си сърце желая Божиите чеда да видят себе си в тях...”

Исус се усмихна сърдечно на думите ми. А след това вдигна ръката Си и посочи към първата от стените на камъка, като ми казваше:

“Виж първото от Божиите поколения. Защото това е поколението на мравките, които не са силни люде, но лете приготвят храната си...”

²¹ (Притчи 30:24-28)

В едно с думите на Господа пред самата стена се яви видение. И ето, че аз наистина виждах хиляди мравки, които трескаво работеха по земята. А Исус, като се приближи до стената на камъка, вече ми казваше:

“Нека отидем при мравките! За да разбереш защо те са спечелили Божието Съвършено благоволение...”

Така аз и Господ слязохме всред самите мравки. А Той, като коленичи при тях, даде ми знак с ръка да коленича до Него и да наблюдавам.

Братко мой! Едва ли някога съм наблюдавал други Божии създания, които да изпълнят сърцето ми с толкова много възторг и благодарение към Бога и Отца. Защото мравките бяха най-неуморните и трудолюбиви създания, които някога бях виждал. Те чевръсто ходеха по земята, като събираха с крачката си житни зрънца и бързаха да ги занесат в житницата на Бога. Това ме накара да попитам Исус:

“Господи мой! Нали не е случайно, че мравките работят през лятото и тогава събират храната си?”

“Не е случайно, момчето Ми. Защото Божията Мъдрост е видяла в Божиите чеда именно трудолюбиви и неуморни мравки. Но Аз искам да видиш точно извънредната Мъдрост в тяхното трудолюбие. Затова Ми кажи:

Коя е причината мравките да събират житните зрънца по земята? И коя изобщо е причината толкова много житни зрънца да бъдат разпилени по земята?”

“О, Господи! Някога Ти заяви в Евангелието, като каза на всички ни:

“Който не е с Мене, той е против Мене; и който не събира с Мене, разпилява...”²²

И ето, че сега очите ми виждат Божии мравчици, които ходят по земята, за да събират зрънца, които са били разпилени. Явно, че някой не е свършил работата си пред Бога и Отца и затова Всемогъщият е изпратил извънредни работници на жетвата Си...”

“Сега разбираш ли още по-добре защо това поколение от мравки е извънредно мъдро? Разбират ли по-добре моите братя и сестри защо в последните дни на земята идва една моавка Рут,

²² (Матей 12:30)

която да върви след останалите жетвари и да събира разпиляното от ръцете им?”

“Да, Исусе! Сега аз разбирам, че мравките са това Божие ревностно поколение, което има силен глад за изгубените души и разпилените зрънца. А те наистина ще извършат делото си съвършено, понеже са неуморни в грижата за всяко изпаднало зрънце. Защото са най-трудолюбивите и изобилни работници в Жетвата на Господаря!”

В отговор на думите ми Исус се просълзи. И като взе в ръката Си няколко малки зрънца, вече ми казваше:

“Ето го делът на Църква Рут! Ето го делът на поколението, което Отец Ми е познал в Мъдростта Си и го е въздигнал най-високо. Защото ако и мравките да не са силни люде и да са нямали силата на жетварите преди тях, пак с малката си сила са направили за Царството повече от всички останали. Защото когато всеки ден изкупваш души за Царството и ходиш при изгубените и разпилените, ти всячески показваш на Отца, че имаш Сърцето на Сина Му. Затова Аз насърчавам всичките Си слуги, като им казвам думите на Отеческата Мъдрост:

“Иди при мравката, о ленивецо, размишлявай за постъпките ѝ и стани мъдър, - която, макар че няма началник, надзирател или управител, приготвя си храната лете, събира яденето си в жетва. Докога ще спиш ленивецо? Кога ще станеш от съня си?...” ²³

Ето, казвам ви, че във време, когато едни разпиляват, други спят. И ако Моите братя и сестри наистина искат да се съградят като скъпоценни камъни на Бога и Отца, то нека такива позволят да ги разпозная, като поколение на извънредната Божия Мъдрост. Защото отсега и до свършека Аз ще напълня житницата Си чрез малките мравки. И като отсека безполезните жетвари, ще въздигна тях. Понеже Мъдростта всякога се прославя чрез чедата си. А ние с теб нека се върнем в камъка. За да ти покажа второто поколение на Моя Бог и Отец...”

²³ (Притчи 6:6-9)

След тези думи на Исус отново се върнахме в сърцевината на Божия камък. А тогава Господ вдигна ръката Си и посочи втората от стените на камъка, като ми казваше:

“Гледай, момчето Ми. Защото ще видиш второто поколение на извънредната Божия Мъдрост...”

Стената пред камъка се просвети от думите на Исус. А очите ми видяха малки животни, подобни на диви зайци. Те подскачаха със страх и трепет по Канарата, като извикваха огромно умиление. Тогава Господ ги посочи с десницата Си, като ми каза:

“Нека отидем при кролиците! За да видиш какво представляват те. Понеже за тях Агур написа:

“Кролиците, които са слаби люде, но поставят жилищата си на Канара...”

Така двамата с Исус стъпихме на Канарата. И аз забелязах, че кролиците наистина бяха диви зайчета, които нито бяха смели, нито страшни за врага и противника. Това ме накара с удивление да попитам Господа:

“Скъпоценни мой Спасителю! Как да разбирам тези Божии създания? Защото те са слаби люде...”

Исус се усмихна на въпроса ми, а след това ми каза:

“Да, така е! Наистина са слаби люде! Но ти виж къде са жилищата им. И като наблюдаваш Канарата, виж какво ще им сторя...”

Отново погледнах видението, когато забелязах как Канарата прегърна дивите зайчета. И като ги съгради в Себе Си, направи ги каменни като самата Нея. Това изпълни сърцето ми с възхищение, тъй че понечих да говоря на Господ. А Той, като ми даде знак да мълча, каза ми:

“Погледни ги! Не са ли прекрасни! Не са ли съвършена изява на Божията Мъдрост? Понеже кои други да люби и утвърждава Моят Небесен Отец? Спомни си думите на Апостола Ми Павел! Защото той ги изрече и написа именно за кролиците:

“Понеже, братя, вижте какви сте вие призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. Но Бог избра глупавите неща на света, за да

посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тях които ги има, за да не се похвалят нито една твар пред Бога. А от Него сте вие в Христа Исуса, Който стана за нас Мъдрост от Бога, и правда, и освещение, и изкупление; тъй щото, както е писано, "който се хвали, с Господа да се хвали"..."²⁴

Не станах ли Аз Мъдрост от Бога за тия Мои слаби и немощни братя и сестри? Не стана ли Канарата техен дом, тяхна твърдост и тяхно великолепие? Не станах ли Правда, Освещение и Изкупление за тези кролици, тъй че те всякога да хвалят Божието Име и да свидетелстват за Божията Благост и Милост?

Ето, казвам ти, че това е най-голямото поколение в Небесния Ерусалим. Поколение, което възлюби Канарата и донесе Слава за Бога и Отца. Но ние нека отново се върнем в Божия камък. За да ти покажа и третото от поколенията на Моя Бог и Отец..."

Така аз и Исус отново се върнахме в сърцевината на диаманта. А тогава Исус посочи към третата стена на камъка, като ми казваше:

"Виж сега онова поколение, което Отец Ми е създал. За да бъде ужас и трепет за всичките плевели по земята. Защото за това поколение Агур записа:

"Скакалците, които нямат цар, но излизат всички по дружини..."

Докато Господ ми говореше, ръката му освети и третата стена на камъка. А тогава очите ми видяха рояк от скакалци, който стоеше в нива с плевели. И ето, че Исус тръгна към стената, като ми казваше:

"Нека отидем сред тях. За да видиш къде е силата на това поколение и да разбереш защо то няма цар..."

Така аз и Господ стъпихме в самата нива. Видели присъствието на Исус скакалците мигом се събраха един до друг. И като започнаха да се молят, призоваха Господното Име, казвайки:

"Боже, дай ни Сила, за да изкореним Злото от Твоите ниви. Дай ни Огън, за да подпалим всяко нечестие..."

²⁴ (I Коринтяни 1:26-31)

В отговор на думите им Исус отиде към тях, като ми казваше:

“Гдето двама или трима са събрани в Моето Име, там съм и Аз посред тях. Затова гледай какво ще сторят тия люде, които Отец Ми е видял като скакалци...”

Ето, че Исус вече стоеше всред скакалците. И като вдигна ръката Си към Отца, направи ги да подскочат до самите небеса. А когато отново слязоха в самата нива, скакалците вече бяха огнени. И с огъня на устните си те нападнаха на плевелите, като мигновено ги изпоядоха. А тогава Исус излезе изсред тях и ме запита:

“Разбра ли защо тия скакалци нямат цар?”

“Да, Господи! Разбрах, че те нямат цар, понеже Ти отиде при тях, приел Образ на Слуга. И като ги направи да скочат в Небесните места, даде им Огъня на Духа, с който те изпепелиха нечестието на дявола...”

“Запиши тогава думите Ми, за да ги знаят всичките Ми братя и сестри. Защото силата на скакалците е в тяхното съгласие. Те са съгласни в Името на Исус! А в такова съгласие няма царе, понеже всички са слуги, събрани около Слугата. Само с такова съгласие и единомислие вие ще бъдете силни да скачате в Небесните места и да се изпълвате с Божия Огън. Само с такова съгласие вие може да победите плевелите на земята! Защото съгласието на нечестивите не може да бъде победено без съгласие между праведните...”

След тези Свои думи Господ отново ме заведе в сърцевината на камъка, където ми каза:

“А сега виж последното поколение на Моя Бог и Отец. Понеже то е обвито в най-голямата тайна на Божията Мъдрост. Тайна, за която Агур записа:

“Гущерът, който можеш да хванеш с ръка, но пак се намира в царските палати...”

С тия думи Исус освети и четвъртата стена на камъка. А тогава очите ми видяха Божият дворец на Святостта, който плавно отвори вратите си. А Исус, като хвана ръката ми, тръгна към стената, като ми казваше:

“Ела с Мене. За да видиш поколението, на което е дадено да обитава в палатите на Царя...”

Така нозете ми вече пристъпваха в Двореца на моя Господ, когато очите ми забелязаха гущери, които пълзяха необезпокоявани около златния Трон на Исус. Изумлението ми беше пълно, тъй че едвам успях да попитам Господ:

“Царю мой! Какви са тези гущери около Трона Ти?”

А Исус, като се усмихна сърдечно на изуменото ми лице, ми отговори, казвайки:

“Остави всяка земна представа на земята. Защото сега сърцето ти пребъдва на Небето. И за да ти казва Божията Мъдрост, че можеш да видиш гущера в Царските палати, то думите на Отец Ми не могат да се нарушат. А ти, като начало, Ми отговори:

Кои животни обичат най-много да се припичат на Канарата?”

“О, Исусе! Това са змиите и гущерите!”

Тук Господ ми отговори, казвайки:

“Змията ти вече я видя в предишен камък. Видя я как лази по Канарата и защо лази по нея. Но Аз сега те насърчавам да гледаш на гущера. Защото колкото змията е проклета от Божието Сърце, толкова гущерът е възлюбен на Бога...”

Отново гледах гущерите в Двореца на Исус, но така и не забелязвах тайната на Божието благоволение върху тях. И понеже никак не разбирах, Исус вдигна един от гущерите в ръката Си. А след това го положи в моята, като ми каза:

“Никак не се страхувай да го вземеш в ръката си. Понеже това ти казва и Агур:

“Гущерът, който можеш да хванеш с ръка...”

Така аз взех в дланта си Божието създание. Но когато го докоснах за опашката, без да искам я дръпнах леко. Така гущерът отскубна опашката си и скочи от ръката ми, а аз извиках от изненада. Това накара Господ да се разсмее. И Той, като се приближи до мен и взе откъснатата опашка, ме попита:

“Какво стана? Защо се уплаши?”

“Исусе! Гущерът откъсна опашката си и побягна от мене!”

В следващия миг Господ ми зададе въпрос, който беше като ослепителна Светлина от устните Му:

“А защо гущерът откъсна опашката си? Защо не би откъснала опашката си една змия, но я откъсват гущерите?”

“Ясно е, Исусе! Гущерите не обичат опашките си, докато змиите ги обичат!”

“Сега разбираш ли, че оня, който не обича опашката си, търси всякога да отдава Славата на Бог? Понеже, ако би търсил собствената си слава, би направил твърде дълга опашка след себе си! Не падна ли така Сатана от Небето? Не завлече ли опашката му третата част от небесните звезди, като ги хвърли на земята? Сега, най-сетне, разбра ли кои са гущерите, които можеш да хванеш с ръка, но пак се намират в Царския Дворец?”

“Да, Исусе! Сега разбрах, че това са Божиите слуги, които въпреки че са дали много от Канарата на Божиите чеда, пак са останали толкова достъпни, скромни и смирени, че човек спокойно да ги докосва с ръка. Но решат ли човечите да хвалят и възвеличават тях, а не Бога, то такива искат да станат тяхна опашка. Но тогава гущерите късат опашките си, за да не повторят никога беззаконието на старовременната змия...”

В отговор на думите ми Исус протегна ръката Си и погали главата ми, като ми казваше:

“Такъв служител искам да Ми бъдеш! Служител, който всякога ще бъде огрян от лъчите на Светлината и със сърце, обърнато към Канарата! Служител, който никога няма да направи опашка от поклонници след себе си, но ще отдава всичката Слава на Отца Ми за привилегията да служи на Божиите чеда. А на всичките Си братя и сестри, Аз, Господ техният Бог, казвам:

Днес на земята има твърде малко гущери и твърде много змии. И едните и другите ходят по Канарата. Но Канарата свидетелства на гущерите, че са Божии слуги, а отхвърля змиите. Защото змиите са сатанински служители в духа на Едом, а гущерите - смирени и скромни слуги на Духа на Отца Ми...”

Братко мой! Сърцето ми е посетено от твърде дълбока и чиста Божия Мъдрост. Мъдрост, която не съм разбирал и проумявал, докато Исус не ми даде да видя скъпоценните камъни на Отческото разпознаване. И сега, когато този най-издигнат камък на Божиите поколения е станал явен за сърцето ти, аз се моля на моя Господ и Бог да поревнува за тебе. За да бъдеш работлив като мравките и кротък като кролиците. За да намериш победоносното съгласие на скакалците и смирението и скромността на гущерите. Амин и Амин!

5. СЪПОЦЕННИЯТ КАМЪК НА РАЗПОЗНАТОТО ВЕЛИЧИЕ И БЛАГОРОДСТВО

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Ето, че книгата, свързана със скъпоценните камъни на Отеческото разпознаване стигна до последния камък, който Господ щеше да покаже на сърцето ми. За себе си вече знам, че виденията в тази книга утвърдиха още повече вярата ми. Нещо повече - аз започнах наистина да усещам невидимото присъствие на Божиите скъпоценни камъни над целия ми дух. Като защита и верен духовен поглед, като Мъдрост и Разум, с които да разпознавам духовните реалности, които ме заобикалят.

Аз знам, че е останало много малко време до нашето преселение в Царството на Вечната Светлина и Любов. Какви ще бъдем в това Царство зависи от нашата вяра, с която приемаме духовните послания на нашия Господ Исус Христос. Онези от нас, които искат наистина да се утвърдят като скъпоценни камъни на Бога, трябва да разберат, че тези камъни са не нещо друго, но съгъстено присъствие на Святия Дух, което ни извисява до Небесния Ерусалим. Присъствие, което ни прави твърди и скъпоценни. Присъствие, с което Господ ни дава да разпознаваме нещата вътре в Бога и нещата, вън от Бога.

Когато Исус дойде към сърцето ми в самото начало на тази книга, Той ми показва броеница от скъпоценни камъни. А след това аз видях тази броеница, поставена на белия и чист висон на Христовата Невяста. Още тогава разбрах, че тази книга за Мъдростта на Агур ще бъде необикновена. Но сега, когато Исус отново ме въведе в Небесния дом на Агур, аз не можех да не коленича пред Него и да Му благодаря за Небесните дарове, които така щедро даде на сърцата ни. Затова, паднал на коленете си, казах на Господа:

“Исусе! Благодаря Ти, че Си толкова Верен! Благодаря Ти, че устните Ти бяха за нас Извор на Освещение, Изкупление и Мъдрост. И сега, Господи, аз не знам какво още да Ти кажа, освен това, че съм възхитен от камъните на моя Бог и Отец...”

В отговор на думите ми Исус протегна ръката Си, като взе последния седми камък. А след това ми каза:

“Вие все още не знаете с каква Любов ви е възлюбил Отец Ми. Но сега ти казвам, че младенците растат с тая Любов, за да станат дечица. Дечицата растат с тая Любов, за да станат младежи. Младежите растат с тая Любов, за да станат бащи. И така, както възрастта се променя с година върху година, така и благоволенieto от Моя Бог и Отец расте върху вас с камък върху камък. И ако вие сте имали силната вяра да приемете Светлината на всеки от шестте камъка и да я утвърдите в сърцата си, то тогава непременно в сърцата ви ще заблести Светлината на последния седми камък. Защото този последен камък е камъкът на разпознатото Величие и Благородство. И за него Агур написа:

“Три неща има, които вървят величаво, дори четири, които ходят благородно: Лъвът, който е най-силен от животните, и не се връща надире пред никого; стегнатия през корем кон; козелът; и Царят, против Когото не може да се въстава...” ²⁵

Как мислиш? Не са ли Величието и Благородството най-прекрасните белези на един скъпоценен камък? И какво за теб са Величието и Благородството?”

“О, Исусе! Аз виждам в тия двете Съвършеният завършек от делата на Божията Мъдрост. Тъй че за мен Величието и Благородството са пределът на Божия план за Съвършени слуги, които вече са били утвърдени като скъпоценни камъни. Понеже и Апостол Павел в “Посланието към Евреите” одързости всички ни да се стремим към Съвършенство...”

“Точно така е, момчето Ми. Но не само Павел ви одързостяваше с такива думи. Виж какво ти говори Апостол Яков в началото на посланието си. Виж думите, които той казва на Божиите чеда:

“Считайте го за голяма радост, братя мои, когато падате в разни изпитни, като знаете, че изпитанието на вашата вяра произвежда твърдост. А твърдостта нека извърши делото си съвършено, за да бъдете съвършени и цели, без никакъв недостатък...” ²⁶

²⁵ (Притчи 30:29-31)

²⁶ (Яков 1:2-4)

Кое е онова нещо, което е свършено и цяло, и без никакъв недостатък?”

“О, Господи мой! Това е скъпоценният камък, който е станал готов да се съгради в Небесния Ерусалим...”

След тези мои думи Исус протегна ръка към мен, за да се приближа до Него, като ми казваше:

“Ела след Мен. За да видиш какво ще се открие пред сърцето ти в Светлината на последния камък. Защото той наистина свидетелства за великите в Небесното Царство...”

Така аз се приближих до Господ, а Той, като улови светлия лъч от камъка, направи така, че Отческата Светлина ни изтегли в сърцевината на диаманта. А тогава Господ отново ми каза:

“Погледни първата от стените на камъка. За да видиш Величието и Благородството на Божиите силни...”

Погледнах към самата стена, а очите ми видяха лъв с прекрасна осанка. Той стъпваше бавно, вдигнал главата си към Небето, а гривата му всяваше пълен респект. Това ме накара да попитам Исус:

“Господи мой! Как да разбирам този лъв?”

А Исус ми отговори:

“За свят, който лежи в насието на лукавия, са нужни силни Божии слуги, които да респектират насилника и да го държат на почетно разстояние от Божиите чеда. И сега ти казвам, че животът на Моята Църква би бил немислим, ако в нея Отец Ми не изпращаше хора със сърца на лъвовете. Хора, смели и безстрашни, които са силни да строшават зъбите на насилника и челюстите на грабителя...”

“Кои Твои слуги стават лъвовете, Исусе!” - попитах отново аз. А Господ ми отговори:

“Лъвовете стават човеците, които губят живота си за Мене. Защото отпосле, когато намерят Моят Живот, те няма повече от какво да се страхуват. Те веднъж вече са умрели за себе си, тъй че няма какво повече да ги уплаши. И нека всичките Ми братя и сестри да знаят, че най-големият враг на Моята Вяра е страхът от

смъртта. Но ако някой е победил смъртта с Моята смърт, той става лъв, който брани Моя Живот. Разбираш ли това?”

“Да, Исусе! Сега разбирам, че лъвът наистина изявява Божието Величие и Благородство. И как бих искал повече лъвове сред овцете Ти, за да съкрушат насилника и грабителя...”

В отговор Гласът на Господ стана сериозен. И Той отново ми проговори, като казваше:

“Моите братя и сестри трябва непременно да чуят Гласа Ми в сърцата си. Не просто в пророческите книги, които ти давам за тях, но във вътрешните си стаички. Защото Аз имам съдби, които трябва да извърша на земята. Имам лъвове, които трябва да събудя. Защото ако днес е времето на умноженото беззаконие, то тогава думите на Апостола Ми Петър са станали още по-актуални. А какво ви предупреди той?”

“Исусе! Твоят Апостол ни каза в посланието си:

“Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне. Съпротивете се нему, стоейки твърди във вярата, като знаете, че същите страдания се понасят от братята ви в света...”²⁷

“Виждаш ли тогава, че на земята се подвизава още един лъв? И кой да смути тоя тъмен лъв, ако не Лъвът от Юдовото коляно? Най-малкото, колко внимават в писаното от Петър? Колко видяха, че трябва да се съпротивите на дявола, стоейки твърди във вярата? А кои са твърдите във вярата?”

“О, Исусе! Това са човеците, които Отец би разпознал като лъвове в тоя седми скъпоценен камък...”

“Сега разбираш ли колко голямо е Величието и Благородството на лъва? Ето, казвам ти, че ако във всяка църква имаше по един лъв от Сион, то би настъпила същинска трагедия за насилниците и грабителите. Затова Господ твоят Бог издига Гласа Си и заповядва да се явят лъвовете Му. Истинските пастири със сърцето на Давид, които любят и почитат слугите Ми, пророците! Истинските водачи,

²⁷ (I Петрово 5:8-9)

които според писаното от Агур, няма да се върнат надире пред никого, нито ще се поклонят на човешки авторитети и религиозни устави. Защото Величието на лъва е изява на Божия Авторитет, а Благородството на лъва - Печат на Божия Суверенитет!

Затова ви казвам, че църква, в която царува Божият Авторитет и се почита Божия Суверенитет, непременно ще бъде позната от Небето, като девица, запалила светилника си..."

След тези Свои думи, Господ посочи напред с ръката Си, като ми казваше:

"А сега нека да ти покажа едни други прекрасни служители на Моя Бог и Отец..."

Така аз и Господ преминахме през втората от стените на скъпоценния камък, когато очите ми видяха прекрасен бял жребец. И аз, като изпълних сърцето си с възхищение от него, успях едвам да кажа на Исус:

"Господи мой! Тоя жребец Ти вече Си ми дал да познавам!"

А Исус, като се приближи до белия жребец, прокара ръката Си по гривата му и след това посочи здравия ремък, който минаваше през корема на жребеца, като ми казваше:

"Казвам ти, че в делото на Веемот, Който е Божият Пророчески Дух, ще се включат мнозина, но ще издържат малцина. Защото няма да понесат в сърцата си ето тоя ремък, който стяга корема на жребеца..."

"А какво е ремъкът, Господи? - попитах аз. Това накара Господ да се усмихне и да ми каже:

"Само след миг ще ти стане ясно..."

Така Исус хвана ремъка с ръцете Си. И като го опъна, стегна го още повече. Тогава и през собственото ми сърце премина стягане, тъй че едвам успях да извикам:

"Ах, Господи! Не стягай толкова!"

Но Спасителят, като ме погледна с остър поглед, с твърд Глас ми каза:

"Напротив, ще стягам! Защото ти си един от Божиите слуги, духовно свързан с Веемота. И ако Господ не беше стягал ремъка на покорството и послушанието ти към Божия Глас, то скоро да беше

се огънал и отказал от духовната битка с Вавилон. Не се ли огънаха така мнозина, които прочетоха пророческите Ми думи? Не се ли върнаха назад, когато трябваше да продължат напред? Но сега ти казвам, че онези, които устоят и позволят на Господ да стегне ремъка на покорството и послушанието в сърцата им, наистина ще се оприличат като огнени коне на Всемогъщия. За да се сбъдне писаното за тях от пророк Йоила:

“Изгледът им е като изгледа на коне; И тичат като конници. Като тропот от колесници се чува като скачат по върховете на бърдата, като пращане на огнен пламък, който пояжда тръстика, като шум на силни люде, опълчени на бой...”²⁸

Ето, казвам на цялата Си Църква, че в този миг се води битка в небесата. Битка между Сион и Вавилон! Битка между Истината и лъжата! Битка между Божия Пророчески Дух и лъжепророка, който е духът на Антихрист! И ако Отец Ми е видял в този седми скъпоценен камък Своите велики и благородни коне, то няма да има сила, която да ги спре до пълната победа и триумф над Вавилон. Понеже Моят жребец Веерот оживява във всяко сърце, което възлюби Божия Пророчески Дух и посвети живота си на Него...”

След тези Свои думи Исус отново вдигна ръката Си, като посочи напред, казвайки:

“А сега нека да разкрия на сърцето ти още едни служители на Божието Величие и благородство...”

Така ние минахме през третата стена, когато очите ми забелязаха козел, стъпил върху Канарата. Това ме учуди и аз побързах да попитам Исус:

“Господи мой! Как да разбирам този Божий козел?”

А Исус ми отговори:

“Разбирай го така, както го виждаш! Понеже веднъж вече се учуди, че видя гущер в Двореца на Царя, то е време отново да се учудиш. Но Аз сега ти казвам, че този козел наистина има с какво да възхити и вдъхнови сърцето ти. Затова нека да се приближим до

²⁸ (Йоил 2:4-5)

него. За да видиш тайната на Божието благоволение, с която Отец Ми е запечатал такива Свои служители...”

Ето, че нозете ми стъпиха на Канарата, а Исус се приближи и погали козела. След това ми даде знак, като ми каза:

“Ела, приближи се и хвани роговете на тоя Божий служител...”

С вълнение послушах Господ и се приближих до козела, като хванах роговете му. И ето, че само след миг духът ми се въздигна към Небето, а аз се видях как държа роговете на Божия Олтар. А тогава Исус също се яви край Олтара, като ме попита:

“Разбираш ли какви са тези рогове?”

“О, Исусе! През ръцете ми преминават вълни от Божия Благост и Божия Милост!”

“Как мислиш тогава? За свят, който лежи в тъмнина и за люде, които погиват в грехове и измама, не трябва ли да има служители, които да държат роговете на Божия Олтар и да ридаят, докле Господ развърже вързаните и освободи пленените? Най-малкото, коя беше жертвата за грях, която Отец Ми заповяда някога в Господната скиния?”

“Господи! Жертвата за грях беше козелът!”

“Сега разбираш ли, че Отец Ми всякога отваря вратите на Олтара си за ходатайство и застъпничество?”

Защото това са духовните жертви на Божиите слуги, които свалят на земята Божието умилоствение. И тези, които станат ходатаи и застъпници по Съвършената Му Воля, непременно получават роговете на Олтара, като белег от Отца Ми, че са в Неговото Величие и Благородство. За да изпълнят тези Негови служители писаното в псалома:

“А аз ще разгласявам винаги Якововия Бог, Нему ще пея хваления. И ще отсека всичките рогове на нечестивите; а роговете на праведните ще се издигнат...”²⁹

Думите на Исус ме накараха още по-силно да прегърна роговете на Божия Олтар и да Му кажа:

²⁹ (Псалом 75:9-10)

“Господи мой! Благословени всички ходатаи и застъпници, които идват пред Божия Олтар, за да просят Благост и Милост за грешните и отпадналите. За мен е Свята привилегия да държа роговете на Божия Олтар и да позная всичкото тайнство на Божия скъпоценен камък...”

След тия мои думи Исус ме погледна с твърде благ поглед, като ми казваше:

“Нека, най-сетне, да те заведе пред четвъртата стена. За да видиш Царя във всичкото Му Величие и Благородство!”

Така Господ докосна главата ми, а аз пак се намерих в сърцевината на Божия камък. И Той, като освети четвъртата стена, ми заповяда, казвайки:

“Излез сам отпред тая стена! Защото Аз ще те чакам след нея...”

С трепет и вълнение аз направих последните си крачки в последния скъпоценен камък, като преминах през стената. И ето, че паднал на коленете си, аз видях Господ Исус, седнал на златен Трон, във всичкото възможно Величие и Благородство. Осанката Му беше такава, щото никой не можеше да стои прав в Присъствието Му, но край Него бяха коленичили хиляди Светии и Божии праведници. Тогава Царят на Сион ме погледна с огнен поглед, като ми казваше:

“Иди и дай на Моята Църква скъпоценните камъни на Отеческото разпознаване! Оня, който приеме Мъдростта на Отца Ми и Светлината на Духа, непременно ще стане скъпоценен камък пред Лицето Ми! За да пребъдва в Славата Ми довека!

Иди и предупреди всичките противници на Моето Име, Моя Дух и Моите слуги, като им кажеш, че Аз съм Царят, против Когото не може да се въстава! Понеже тези, които искат да въстават, са далече по-долу, а Тоя, против Когото искат да въстават, е далече по-горе. Въстаналите никога няма да повалят Царя, против Когото въстават. Но Царят скоро ще повали въстаналите против Него!

Затова нека се покаят бунтовните, нека се смирят гордите, нека се пречупят коравовратните! Докато има Благост и Милост, с които ви посещавам! Скъпоценните камъни на Моя Бог и Отец са най-големият дар, който давам на Невястата Си! И сега повелявам за нея думи на божествена ревност и строгост:

**Невясто Моя! Запали светилника си и се приготи за Мене!
Измий се и облечи бялата си дреха! И когато се намериш без петно
и бръчка, украси се със скъпоценните камъни, които Аз и Отец Ми
ти дадохме чрез слугата Си! Защото идва мигът и настъпва времето,
когато ти и Духът ще извикате към Мене:**

“Дойди Господи Исусе!”

Амин! Аз наистина ида скоро!

Блажени твърдите! Блажени смирените! Блажени любящите!

**Блажени всички, които станаха скъпоценни камъни на Бога и
Отца! Аз го изговорих! Аз го изрекох!”**